

Arrest

nr. 306 053 van 3 mei 2024
in de zaak RvV X / XI

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat C. DESENFANS
Eugène Plaskysquare 92-94/2
1030 BRUSSEL

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie.

DE WND. VOORZITTER VAN DE XIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X die verklaart van Burundese nationaliteit te zijn, op 29 april 2024 heeft ingediend om bij uiterst dringende noodzakelijkheid de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie van 23 april 2024 tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 26^{quater}).

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gelet op artikel 39/82 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gelet op titel II, hoofdstuk II van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 30 april 2024, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 2 mei 2024.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. DE SMET.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. HAEGEMAN, die *loco* advocaat C. DESENFANS verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat E. EYCKERMAN, die *loco* advocaten C. DECORDIER en T. BRICOUT verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Verzoeker die verklaart van Burundese nationaliteit te zijn, komt voor het eerst België binnen op 20 mei 2023 en dient een verzoek om internationale bescherming in op 24 mei 2023.

Een Eurodac-treffer toont aan dat verzoeker op 21 december 2022 reeds een verzoek om internationale bescherming heeft ingediend in Zwitserland.

Op 21 juni 2023 wordt aan verzoeker een beslissing tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 26^{quater}) ter kennis gebracht.

Op 5 juli 2023 wordt verzoeker overgedragen aan de Zwitserse autoriteiten.

In maart 2024 komt verzoeker opnieuw België binnen.

Op 22 maart 2024 dient verzoeker opnieuw een verzoek om internationale bescherming in bij de Belgische autoriteiten.

Op 3 april 2024 wordt verzoeker gehoord bij de Dienst Vreemdelingenzaken.

Nadat blijkt dat verzoeker op 21 december 2022 reeds een verzoek om internationale bescherming heeft ingediend in Zwitserland, richten de Belgische autoriteiten op 4 april 2024 een terugnameverzoek aan de Zwitserse autoriteiten.

Op 4 april 2024 stemmen de Zwitserse autoriteiten in met dit verzoek tot terugname in toepassing van artikel 18, lid 1, onder d), van de Verordening nr. 604/2013 van het Europees Parlement en de Raad van 26 juni 2013 tot vaststelling van de criteria en instrumenten om te bepalen welke lidstaat verantwoordelijk is voor de behandeling van een verzoek om internationale bescherming dat door een onderdaan van een derde land of een staatloze bij een van de lidstaten wordt ingediend (hierna: de Dublin III-Verordening)..

Op 23 april 2024 neemt de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris een beslissing tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 26^{quater}). Dit is de bestreden beslissing:

“In uitvoering van artikel 51/5, § 4, eerste lid, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt aan de heer / mevrouw(1), die verklaart te heten(1):

naam: I.(...)

voornaam: D.(...)

geboortedatum: (...) 1997

geboorteplaats: K.(...)

nationaliteit: Burundi

die een verzoek om internationale bescherming heeft ingediend, het verblijf in het Rijk geweigerd.

REDEN VAN DE BESLISSING :

België is niet verantwoordelijk voor de behandeling van het verzoek om internationale bescherming dat aan Zwitserland(2) toekomt, met toepassing van artikel 51/5 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en van artikel 18(1)d van de Verordening van het Europees Parlement en de Raad (EU) nr. 604/2013 van 26 juni 2013.

De heer I.(...), D.(...), verder de betrokkene, die staatsburger van Burundi verklaart te zijn, diende op 22.03.2024 een verzoek om internationale bescherming in. Hij legde daarbij geen identiteits- of reisdocumenten neer.

Zijn vingerafdrukken werden diezelfde dag genomen en vergeleken met de vingerafdrukken die krachtens artikelen 9 en 14 van Verordening 603/2013 zijn opgeslagen in de databank van Eurodac. Dit leidde tot een treffer die aantoonde dat de vingerafdrukken van de betrokkene werden genomen vanwege het indienen van verzoeken om internationale bescherming in Zwitserland op 21.12.2022 en in België op 24.05.2023.

Betrokkene werd door Dienst Vreemdelingenzaken gehoord op 31.05.2023 en verklaarde wettelijk gehuwd te zijn met mevrouw K.(...), K.(...) (24 jaar, tevens van Burundese nationaliteit). Het koppel zou geen kinderen hebben en mevrouw zou op het ogenblik van het Dublingehoor nog in Burundi verblijven. Betrokkene verklaarde verder geen familieleden in België of de lidstaten te hebben.

Betrokkene verklaarde tijdens zijn gehoor Burundi verlaten te hebben op 20.09.2022 omwille van politieke redenen. Per taxi en te voet kwam betrokkene op 21.09.2022 aan in Rwanda en reisde vandaar per vliegtuig door naar Qatar op 23.09.2022 en kwam aldaar de volgende dag aan. Op 24.09.2022 reisde betrokkene alweer verder en kwam per vliegtuig diezelfde dag nog aan in Servië, waar hij 5 dagen verbleven zou hebben. Op 29.09.2022 vertrok betrokkene naar Bosnië en kwam daar diezelfde dag nog aan. Via Kroatië, Slovenië en Italië (allemaal doorreis) kwam hij op 19.12.2022 aan in Zwitserland en verklaarde hier ongeveer

5 maanden in Bern te hebben verbleven. Hierna vertrok betrokkene naar Frankrijk, waar hij vermoedelijk in mei 2023 aankwam en ook weer vertrok om koers te zetten naar België, waar hij op 20.05.2023 verklaarde te zijn aangekomen. Op 21.06.2023 ontving betrokkene van de Dienst Vreemdelinge zaken een beslissing bijlage 26quater met bevel het grondgebied te verlaten en een beslissing tot vasthouding op een welbepaalde plaats. Op 06.07.2023 werd betrokkene succesvol overgedragen aan de Zwitserse instanties. Op 22.03.2024 diende betrokkene opnieuw een verzoek om internationale bescherming in België in.

Op 04.04.2024 werden de Zwitserse instanties verzocht om op basis van artikel 18(1)b van Verordening 604/2013 betrokkene terug te nemen. Zwitserland gaf op 04.04.2024 (dezelfde dag nog) haar akkoord op dit terugnameverzoek en erkende daarbij expliciet haar verantwoordelijkheid voor de behandeling van het verzoek tot internationale bescherming van de betrokkene.

De Zwitserse instanties erkennen tegenover België verantwoordelijk te zijn op grond van artikel 3(2) van Verordening 604/2013 en verplicht te zijn de betrokkene terug te nemen met toepassing van artikel 18(1)d van diezelfde verordening. De Zwitserse instanties zullen op hun vraag 3 werkdagen op voorhand ingelicht worden van de overdracht van betrokkene via de luchthaven van Zurich.

Gelet op het voorgaande dient te worden besloten dat de verantwoordelijkheid ontegensprekelijk berust bij Zwitserland.

Verordening 604/2013 is een onderdeel van het gemeenschappelijk Europees asielstelsel, dat is uitgedacht in een context waarin kan worden aangenomen dat alle staten, die aan dit stelsel deelnemen, de grondrechten eerbiedigen waaronder de rechten die de Conventie van Genève van 1951 of het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens (EVRM) als grondslag hebben en dat er in dat opzicht wederzijds vertrouwen tussen de lidstaten kan bestaan. Er moet dan ook worden aangenomen dat de lidstaten het beginsel van non-refoulement en de verdragsverplichtingen voortkomende uit de Conventie van Genève en het EVRM nakomen. Het is in deze context dat in Verordening 604/2013 de criteria en de mechanismen werden vastgelegd om te bepalen welke lidstaat verantwoordelijk is voor de behandeling van een verzoek tot internationale bescherming. Dit betekent dat een verzoeker niet vrij een lidstaat kan kiezen en de persoonlijke appreciatie van een lidstaat of de enkele wens in een bepaalde lidstaat te kunnen blijven op zich geen grond zijn voor de toepassing van de soevereiniteitsclausule van Verordening 604/2013.

Het HvJ-EU oordeelde in zijn uitspraak van 21.12.2011 in de gevoegde zaken C-411/10 en C-493/10 dat niet worden uitgesloten dat de werking van het asielstelsel in een bepaalde lidstaat grote moeilijkheden ondervindt waardoor het risico bestaat dat verzoekers, na overdracht aan die lidstaat, in een situatie belanden die strijdig is met artikel 3 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens (EVRM) of artikel 4 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie (EU-Handvest). Volgens het Hof volgt daaruit niet dat elke schending van een grondrecht door de verantwoordelijke lidstaat gevolgen heeft voor de verplichtingen van de andere lidstaten betreffende het naleven en toepassen van Verordening 343/2003. Het Hof oordeelde wel dat de andere lidstaten geen verzoekers mogen overdragen aan de verantwoordelijke lidstaat onder de bepalingen van Verordening 343/2003 indien zij niet onkundig kunnen zijn van het feit dat fundamentele tekortkomingen met betrekking tot procedures inzake asiel en internationale bescherming en de onthaal- en opvangvoorzieningen voor verzoekers in die lidstaat aannemelijk maken dat de verzoeker door overdracht aan die lidstaat een risico loopt op een onmenselijke of vernederende behandeling. Elke lidstaat is dan ook gehouden te onderzoeken of een overdracht aan een andere lidstaat zou kunnen leiden tot een reëel risico op blootstelling aan omstandigheden die in strijd zijn met artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest.

Het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (hierna EHRM) oordeelde dat een verwijdering door een lidstaat aan een andere lidstaat een probleem betreffende artikel 3 van het EVRM kan inhouden indien er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat in de ontvangende lidstaat een reëel risico loopt te worden blootgesteld aan omstandigheden die in strijd zijn met artikel 3 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens (EVRM).

Het EHRM stelde dat de te verwachten gevolgen van een verwijdering dienen te worden onderzocht rekening houdende met de algemene situatie in die lidstaat en met de omstandigheden die eigen zijn aan de situatie van de over te dragen persoon. Hieromtrent wensen we op te merken dat het EHRM tevens oordeelde dat de omstandigheden in de ontvangende lidstaat een zeker niveau van hardheid moeten kennen om binnen het toepassingsgebied van artikel 3 van het EVRM te vallen (Mohammed v. Oostenrijk, nr. 2283/12, 6 juni 2013).

Zwitserland is geen lidstaat van de Europese Unie, maar sloot op 26.10.2004 met de Europese Gemeenschap een overeenkomst inzake de criteria en mechanismen voor de vaststelling van de staat die verantwoordelijk is voor de behandeling van een asielverzoek dat in een lidstaat of in Zwitserland wordt ingediend. Deze overeenkomst trad op 01.03.2008 in werking. Zwitserland ondertekende de Conventie van

Genève van 1951 en is partij bij het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens (EVRM). Er moet dan ook van worden uitgegaan dat Zwitserland het beginsel van non-refoulement alsmede de andere verdragsverplichtingen voortkomende uit de Conventie van Genève en het EVRM nakomt.

Het komt aan de betrokkene toe aannemelijk te maken dat in Zwitserland sprake is van aan het systeem gerelateerde tekortkomingen wat de procedure tot het bekomen van internationale bescherming en de opvangvoorzieningen betreft zodoende dat niet langer uitgegaan mag worden van het interstatelijk vertrouwensbeginsel.

Betrokkene verklaarde tijdens zijn Dublingehoor dat hij zijn verzoek tot internationale bescherming in België behandeld wenst te zien omdat er in België vrede en veiligheid is en het land de mensenrechten respecteert. Tevens meent hij dat België goed op de hoogte is van de specifieke problematieken waarmee Burundi te kampen heeft. Tegelijkertijd geeft betrokkene aan zich te verzetten tegen een overdracht aan Zwitserland omdat zijn verzoek tot internationale bescherming aldaar onontvankelijk werd verklaard. Hij vreest dat hij vanuit Zwitserland gerepatriëerd zou worden naar Burundi.

Zoals reeds opgemerkt impliceert de toepassing van Verordening 604/2013 dat een verzoeker niet zelf kan kiezen waar hij internationale bescherming vraagt en het verkiezen van de ene lidstaat boven de andere geen grond is voor de toepassing van de soevereiniteitsclausule van Verordening 604/2013.

De verklaringen van de betrokkene dat in Zwitserland niet voor je wordt gezorgd en dat de opvang niet adequaat zou zijn worden niet nader geduid en zijn derhalve onvoldoende om aan te nemen dat de Zwitserse procedure tot het bekomen van internationale bescherming en de opvangvoorzieningen aan het systeem gerelateerde tekortkomingen kennen. Bijgevolg dient niet van een overdracht te worden afgezien.

Zwitserland stemde in met ons verzoek voor de terugname van de betrokkene op grond van artikel 18(1)d van Verordening 604/2013, wat betekent dat het door de betrokkene in Zwitserland ingediende verzoek voor internationale bescherming werd afgesloten: “de lidstaat is verplicht (...) d) een onderdaan van een derde land of een staatloze wiens verzoek is afgewezen en die een verzoek heeft ingediend in een andere lidstaat of die zich zonder verblijfstitel ophoudt in een andere lidstaat, volgens de in de artikelen 23, 24, 25 en 29 bepaalde voorwaarden terug te nemen”. We verwijzen ook naar artikel 18(2) van Verordening 604/2013 : “In de in lid 1, onder d), bedoelde gevallen, zorgt de verantwoordelijke lidstaat ervoor dat de betrokkene, indien het verzoek alleen in eerste aanleg is afgewezen, een beroep kan doen of heeft kunnen doen op een daadwerkelijk rechtsmiddel overeenkomstig artikel 39 van Richtlijn 2013/32/EU”.

We wensen te benadrukken dat de nood aan internationale bescherming door de Zwitserse instanties werd onderzocht en niet gegrond werd bevonden.

We benadrukken dat het afwijzen van een verzoek om internationale bescherming, het vervolgens opdragen terug te keren naar het land van herkomst en het treffen van maatregelen met het oog op verwijdering onlosmakelijk deel uitmaken van een asiel- en immigratiebeleid.

Het niet toekennen van internationale bescherming aan de betrokkene door de Zwitserse instanties leidt niet tot de conclusie dat de procedure tot het bekomen van internationale bescherming in Zwitserland wordt gekenmerkt door systeemfouten zoals begrepen in artikel 3(2) van Verordening 604/2013.

Indien zou worden aangevoerd dat een overdracht van de betrokkene aan Zwitserland “indirect refoulement” impliceert wensen we te wijzen op het interstatelijk vertrouwensbeginsel, waarop Verordening 604/2013 steunt en waarbij de landen die partij zijn bij het “Dublin-acquis” in principe worden geacht de grondrechten van de verzoeker te eerbiedigen.

Op basis van de elementen van het dossier zijn er geen redenen om aan te nemen dat het door de betrokkene voorafgaand aan zijn beschermingsverzoek in België in Zwitserland ingediende verzoek niet op een objectieve en gedegen wijze aan de bovenvermelde standaarden werd getoetst.

We erkennen dat zowel het EHRM als het Hof van Justitie intussen stelden dat het interstatelijk vertrouwensbeginsel weerlegbaar is, maar enkel in een situatie dat de lidstaten niet onkundig kunnen zijn van het feit dat aan het systeem verbonden tekortkomingen inzake de procedure of de opvangvoorzieningen voor verzoekers in de verantwoordelijke lidstaat en die op feiten berusten aannemelijk maken dat de betrokken verzoeker om internationale bescherming een reëel risico loopt op een onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 4 van het Handvest of artikel 3 van het EVRM in geval van overdracht aan de betrokken lidstaat.

We zijn van oordeel dat het niet toekennen van internationale bescherming aan de betrokkene door de Zwitserse instanties op zich niet leidt tot de conclusie dat de procedure tot het bekomen van internationale bescherming in Zwitserland in zijn geheel wordt gekenmerkt door systeemfouten zoals begrepen in artikel 3(2) van Verordening 604/2013.

We wensen hieromtrent tevens te verwijzen naar de uitspraak van het EHRM van 02.12.2008 in de zaak K.R.S. tegen het Verenigd Koninkrijk (nr. 32733/08) waarin wordt gesteld dat in het geval van een risico op een met artikel 3 van het EVRM strijdige behandeling of op "refoulement" de betrokken verzoeker dit kan aanklagen bij de desbetreffende autoriteiten en zo nodig daarna bij het EHRM in het kader van regel 39 (voorlopige maatregelen) van de regels van het Hof. We weten dat het EHRM dit standpunt later en meer bepaald in geval van Griekenland wijzigde, maar we zijn van oordeel dat deze algemene regel in dit geval van een overdracht aan Zwitserland staande blijft. In deze optiek zijn we de mening toegedaan dat de betrokkene klachten betreffende de procedure tot het bekomen van internationale bescherming dient te richten tot de daartoe bevoegde Zwitserse instanties en zo nodig bij het EHRM wat betekent dat hier in beginsel geen taak is weggelegd voor de Belgische instanties.

Een bron over internationale bescherming in Zwitserland is het rapport van het mede door de "European Council on Refugees and Exiles" (ECRE) gecoördineerde project "Asylum Information Database" (Adriana Romer, Laura Rezzonico, Lucia Della Torre, and Esther Omlin, "Asylum Information Database –Country Report : Switzerland - 2022 update", laatste update op 05.06.2023, hierna AIDA-rapport, <https://www.asylumineurope.org/reports/country/switzerland>). Dit rapport stelt dat personen, die in het kader van Verordening 604/2013 aan Zwitserland worden overgedragen, niet worden geconfronteerd met belemmeringen inzake het verkrijgen van toegang tot de procedure tot het bekomen van internationale bescherming (pagina 55, "No obstacles for applicants transferred back to Switzerland under Dublin have been observed"). Overgedragen personen, die reeds internationale bescherming vroegen in Zwitserland, dienen zich aan te bieden bij de diensten van het kanton dat hun dossier beheert, los van de fase waarin het onderzoek van hun verzoek zich bevond bij hun vertrek uit Zwitserland (pagina 55, 'If the person has been transferred according to a 'take back' request, meaning that they have already applied for asylum in Switzerland in the past, they will have to report to the migration authorities of the canton to which they had been attributed (if such attribution had already taken place), regardless of the state of the procedure'). De politie verschaft deze personen een vervoersbewijs waarmee ze zich naar die plaats kunnen begeven (pagina 55, 'The police give the person a public transport ticket to facilitate the journey to the cantonal migration office or the federal asylum centre').

Indien de betrokkene in Zwitserland een nieuw beschermingsverzoek indient zal dat worden beschouwd als een navolgend verzoek ("subsequent application"). De Zwitserse wetgeving voorziet een specifieke procedure voor navolgende verzoeken (AIDA-rapport, pagina 76 e.v.). Er zijn derhalve geen redenen om aan te nemen dat de betrokkene na overdracht niet de mogelijkheid zal krijgen een nieuw beschermingsverzoek in te dienen en nieuwe elementen aan te brengen.

Personen die navolgend verzoek indienen hebben recht op opvang, maar beperkt tot materiële opvang ("reduced material conditions"). Het AIDA-rapport meldt dat in dergelijke omstandigheden de verzoekers niet worden verwezen naar een federaal centrum, maar blijven toegewezen aan de al eerder bevoegde kantonale overheid en de mate van opvang afhangt van de praktijk in het betreffende kanton (pagina 90, 'Regarding accommodation, subsequent asylum applicants do not return to a federal centre, but stay mostly assigned to the same canton. The level of accommodation conditions depends on the cantonal practice').

Het rapport meldt dat er geen gevallen zijn van verzoekers die uitgesloten blijven van opvang vanwege een tekort aan plaatsen en dat geen sprake is van overbevolking (pagina 102).

Personen, wiens verzoek het voorwerp was van een afwijzing en het voorwerp zijn van een uitwijzingsbevel, kunnen in bepaalde omstandigheden sociale bijstand vragen (AIDA-rapport, pagina 91) en hebben recht op dringende medische zorg en ziektekostenverzekering ('Since 1 August 2011, rejected and dismissed asylum seekers who have a right to emergency aid are also affiliated to a health insurance', AIDA-rapport, pagina 111).

De toegang tot gezondheidszorg voor verzoekers om internationale bescherming is wettelijk gewaarborgd in Zwitserland en verzoekers kunnen beroep kunnen doen op de algemene ziekteverzekering (pagina 111). De auteurs maken melding van factoren die een vlotte en adequate toegang tot gezondheidszorg kunnen belemmeren maar dit leidt geenszins tot de conclusie dat de toegang tot gezondheidszorg voor verzoekers voor internationale bescherming dermate problematisch is dat een overdracht aan Zwitserland een risico op onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest tot gevolg dreigt te hebben.

Hoewel betrokkene aangeeft aan astma te lijden, verklaarde hij tijdens zijn Dublingehoor in goede gezondheid te verkeren. Hij brengt geen elementen aan die leiden tot het besluit dat in zijn geval sprake is van een ernstige mentale of lichamelijke aandoening en een daaruit volgend reëel en bewezen risico op een aanzienlijke en onomkeerbare achteruitgang van de gezondheidstoestand van de betrokkene in geval van een overdracht en in die mate dat de overdracht een onmenselijke en vernederende behandeling in de zin van artikel 4 van het EU-Handvest zou impliceren.

We zijn van oordeel dat niet aannemelijk werd gemaakt dat de medische voorzieningen in Zwitserland niet van een vergelijkbaar niveau als in België mogen worden geacht en dat de betrokkene in zijn hoedanigheid van verzoeker om internationale bescherming in Zwitserland niet de nodige zorgen zal kunnen verkrijgen.

We benadrukken dat Verordening 604/2013 voorzorgsmaatregelen voorziet. In geval van een medische problematiek of speciale noden wordt die informatie neergelegd in een gezondheidsverklaring en voor de overdracht gedeeld met de verantwoordelijke lidstaat op de wijze omschreven in artikel 32 van Verordening 604/2013. Deze uitwisseling van informatie is niet vrijblijvend is en is er uitdrukkelijk op gericht dat de ontvangende lidstaat de nodige maatregelen kan treffen. Dat Zwitserland geen gevolg zou geven aan conform artikel 32 uitgewisselde informatie wordt op geen enkele wijze aannemelijk gemaakt.

We merken in deze verder op dat de Zwitserse autoriteiten minstens 3 dagen vooraf in kennis zullen worden gesteld van de overdracht van de betrokkene.

Gelet op het voorgaande wordt besloten dat niet aannemelijk werd gemaakt dat een overdracht van de betrokkene aan Zwitserland een reëel risico impliceert op blootstelling aan omstandigheden, die een inbreuk zouden vormen op artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest.

Gelet op het voorgaande wordt tevens besloten dat er geen grond is voor de behandeling van het verzoek voor internationale bescherming door de Belgische instanties met toepassing van artikel 17(1) van Verordening 604/2013.

Hieruit volgt dat België niet verantwoordelijk is voor de behandeling van het verzoek om internationale bescherming, die aan de Zwitserse autoriteiten toekomt met toepassing van artikel 51/5 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en artikel 18(1)d van Verordening 604/2013.

De betrokkene is niet in bezit van de in artikel 2 van de wet van 15.12.1980 bedoelde binnenkomstdocumenten.

Bijgevolg moet de betrokkene het grondgebied van België verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen(3), tenzij hij (zij) beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven.

Betrokkene zal teruggeleid worden naar Zwitserse autoriteiten.”

Op 23 april 2024 wordt ten opzichte van verzoeker ook een beslissing tot vasthouding genomen.

2. Over de rechtspleging

Ter zitting legt verzoeker nog drie stukken neer die hij nog niet bij het verzoekschrift had kunnen voegen. De verwerende partij verzet zich niet tegen de neerlegging van deze stukken.

3. Betreffende de vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid

Artikel 43, § 1, eerste lid, van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (het PR RvV) bepaalt dat, indien de uiterst dringende noodzakelijkheid wordt aangevoerd, de vordering een uiteenzetting van de feiten dient te bevatten die deze uiterst dringende noodzakelijkheid rechtvaardigen.

Verder kan, overeenkomstig artikel 39/82, § 2, eerste lid, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), slechts tot de schorsing van de tenuitvoerlegging van een administratieve rechtshandeling worden besloten indien er ernstige middelen worden aangevoerd die de vernietiging van de aangevochten beslissing kunnen verantwoorden en op voorwaarde dat de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing een moeilijk te herstellen ernstig nadeel kan berokkenen.

Uit het voorgaande volgt dat, opdat een vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid kan worden ingewilligd, de drie voornoemde voorwaarden cumulatief moeten zijn vervuld.

3.1. De eerste voorwaarde: het uiterst dringende karakter

Artikel 39/82, § 4, tweede lid, van de Vreemdelingenwet bepaalt:

“Indien de vreemdeling het voorwerp is van een verwijderings- of terughoudingsmaatregel waarvan de tenuitvoerlegging imminent is, in het bijzonder indien hij is vastgehouden in een welbepaalde plaats zoals bedoeld in de artikelen 74/8 en 74/9 of ter beschikking is gesteld van de regering, en hij nog geen gewone vordering tot schorsing heeft ingeleid tegen de bedoelde verwijderings- of terughoudingsmaatregel, kan hij binnen de in artikel 39/57, § 1, derde lid, bedoelde termijn de schorsing van de tenuitvoerlegging van deze maatregel vorderen bij uiterst dringende noodzakelijkheid”.

In casu bevindt de verzoeker zich in een welbepaalde plaats, zoals bedoeld in de artikelen 74/8 en 74/9 van de Vreemdelingenwet. In dit geval wordt het uiterst dringende karakter van de vordering tot schorsing van de verwijderingsmaatregel wettelijk vermoed. Dit wordt ook niet betwist door de verwerende partij. Het uiterst dringende karakter van de vordering staat dan ook vast.

Aan de eerste cumulatieve voorwaarde is bijgevolg voldaan.

3.2. De tweede voorwaarde: de ernst van de aangevoerde middelen

In een eerste en enig middel voert de verzoeker de schending aan van de artikelen 2, 3, 6 en 13 van het Europees Verdrag tot bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM), van artikel 4 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie (hierna: het Handvest), van de artikelen 3, lid 2, 5, lid 6, 17, 18 (1) d en 22 van de Dublin III-Verordening, van de artikelen 51/2 en 62 van de Vreemdelingenwet, van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen (hierna: de wet van 29 juli 1991), en van het zorgvuldigheidsbeginsel en “het beginsel van non-refoulement” als algemene beginselen van behoorlijk bestuur.

3.2.1. Het enig middel wordt als volgt toegelicht:

“De verwerende partij beschouwt dat België niet verantwoordelijk voor de behandeling van het verzoek tot internationale bescherming van de verzoekende partij is.

Artikel 62 van de wet van 15 december 1980 en artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de formele motivering van de bestuurshandelingen eisen een volledige en correcte motivering van de administratieve beslissingen.

Deze motivering moet rekening houden met de elementen van het dossier in het geheel en hier op antwoorden op pertinente wijze zodat de eiser de redenering en de draagwijdte van de akte kan begrijpen.

De administratieve rechtsbeginselen van goed bestuur en zorgvuldigheid verplichten de overheden om zich zorgvuldig te informeren om een beslissing te nemen.

Dat daarbij rekening gehouden dient te worden dat in toepassing van artikel 17.1, eerste lid van de Dublin III-Verordening luidt als volgt: “1. In afwijking van artikel 3, lid 1, kan elke lidstaat besluiten een bij hem ingediend verzoek om internationale bescherming van een onderdaan van een derde land of een staatloze te behandelen, ook al is hij daartoe op grond van de in deze verordening neergelegde criteria niet verplicht.”

Dat volgens het artikel 51/5, §2, van de Vreemdelingenwet van 1980: “Zelfs wanneer krachtens de criteria van Europese regelgeving die België bindt, België niet verplicht is het verzoek in behandeling te nemen, kan de minister of zijn gemachtigde op elk ogenblik beslissen dat België verantwoordelijk is om het verzoek te behandelen. Het verzoek waarvan België de behandeling op zich moet nemen, of waarvoor het verantwoordelijk is, wordt behandeld overeenkomstig de bepalingen van deze wet.”

Overwegende dat verzoekende partij uitdrukkelijk aan België vroeg om zijn verzoek tot internationale bescherming te behandelen.

Dat verzoeker dit voor een tweede keer deed.

Dat de bewoordingen van zowel artikel 17.1 van de Dublin III-verordening, als deze van artikel 51/5/par 3 uitdrukkelijk stellen dat België zich bevoegd kan verklaren, ook al is ze dat niet conform de criteria van de regelgeving.

Dat verzoekende partij, die uitdrukkelijk vroeg dat België haar asielaanvraag zou behandelen, vergeefs zoekt in de bestreden beslissing waarom België meende geen gebruik te moeten maken van de mogelijkheid zich bevoegd te verklaren.

Dat dit nochtans een beslissing is die door de Belgische overheid genomen dient te worden vooraleer overgegaan wordt tot de vraag tot overdracht aan de volgens de criteria bevoegde lidstaat.

Dat door desbetreffend geen standpunt in te nemen, de verwerende partij haar motiveringsverplichting schendt.

Dat verzoekende partij immers niet weet op welke basis de Belgische Staat gemeend heeft geen gebruik te moeten maken van de mogelijkheid die haar geboden wordt om zich bevoegd te verklaren.

Dat de beslissing immers uitsluitend gebaseerd is op een premisse, te weten dat conform artikel 51/5 Vreemdelingenwet et artikel 18 (1) d van de Dublin III-verordening België niet verantwoordelijk is.

Dat slechts op de laatste pagina van de bestreden beslissing gesteld wordt “ Gelet op het voorgaande wordt tevens besloten dat er geen grond is voor de behandeling van het VIB met toepassing van artikel 17 (1) van de Verordening.

Dat dit duidelijk een stijlformule is.

Dat bovendien de afleiding van het feit dat een andere lidstaat bevoegd is en dat er geen redenen zijn om een mogelijke schending van het vertrouwensbeginsel of het EVRM aan te nemen, redenen waarom de gezegde lidstaat bevoegd is, geen pertinent antwoord is op de vraag waarom België zich niet bevoegd zou kunnen verklaren.

Dat minstens moet gesteld worden dat in dat verband het proportionaliteitsbeginsel geschonden wordt nu niet de minste afweging gemaakt wordt tussen de voor- en nadelen, die in casu gepaard gaan met de behandeling van het VIB door België.

Dat het duidelijk moge zijn, dat de nadelen voor verzoeker – met name het verstoken blijven van een onafhankelijk onderzoek van zijn asielmotieven door de Belgische asielinstanties, waarbij hij in België kan genieten van opvang, immens zijn.

Dat immers de Zwitserse autoriteiten de asielaanvraag van verzoeker reeds afwezen, zodanig dat aldaar voortgebouwd zal worden op een negatieve beslissing, zodanig dat de elementen die door verzoeker aangevoerd worden, riskeren sneller van de hand gewezen te worden.

Dat deze negatieve a priori wel degelijk nadelig zal zijn voor verzoekende partij, terwijl de verwerende partij, behalve de regelgeving en het vertrouwensbeginsel geen elementen aanbrengt.

Dat het dan ook duidelijk is dat het proportionaliteitsbeginsel geschonden is.

Dat de objectieve beoordeling zonder vooroordelen van het VIB wel degelijk een belangrijk aspect is voor verzoekende partij.

Dat verzoekende partij meent dat met dit aspect onterecht geen rekening gehouden werd.

Dat verder verzoekende partij het niet eens is met de analyse die gemaakt wordt door de verwerende partij, betreffende het lot van asielzoekers in Zwitserland, dat onterecht aanvaardbaar wordt geacht.

Dat krachtens artikel 2 EVRM het recht op leven gerespecteerd dient te worden.

Dat verzoekende partij meent dat dit niet het geval riskeert te zijn in Zwitserland aangezien hij daar refoulement vreest.

Dat zijn VIB er immers afgewezen werd én dat hem principieel een BGV betekend werd.

Dat volgens de Zwitserse wetgeving een weigering van een asielaanvraag immers steeds gepaard gaat met een bevel het grondgebied te verlaten – cfr ook AIDA-verslag.

Dat hij aldus riskeert teruggedreven te worden naar Burundi waar zijn leven en fysieke en psychische integriteit in het gedrang riskeren te komen.

Dat dit des te ernstiger is, nu het loutere feit dat verzoekende partij in België een asielaanvraag heeft ingediend riskeert hem gelijk te stellen in hoofde van de Burundese autoriteiten als een opposant van het regime.

Dat de Raad nog zeer recentelijk geoordeeld heeft in volle rechtsmacht, dat dit element – gecombineerd met het reeds bestaande profiel van een verzoeker tot internationale bescherming – wel degelijk pertinent is, waarop aan betrokkene asiel wordt verleend ! (RVV 300 821 dd 30 januari 2024)

Toutefois, au vu de tels éléments individuels, le Conseil se doit de souligner qu'il ressort des informations en sa possession (voir le rapport ' COI FOCUS, BURUNDI, le traitement réservé par les autorités nationales à leurs ressortissants de retour dans le pays (COI-focus du 15 mai 2023) que les individus considérés comme hostiles au CNDD-FDD et ayant voyagé en Belgique sont suspectés d'être liés à des groupes d'opposition, dont certains dirigeants ont trouvé refuge ou résident en Belgique depuis plusieurs années.

Ainsi, ces informations renseignent que différentes personnes interrogées répondent par la négative à la question de savoir si le seul passage par ou le séjour en Belgique peut exposer un Burundais à des problèmes avec les autorités burundaises lorsqu'il retourne au Burundi.

Par contre, le Conseil constate que ce document précise bien que plusieurs sources ' estiment que les personnes qui ont introduit une demande d'asile en Belgique risquent d'être perçues comme des opposants politiques par les autorités burundaises ' (COI Focus du 15 mai 2023, p. 28). Une de ces sources précise ainsi : ' lorsqu'un individu se rend sur le territoire belge pour introduire une demande de protection internationale, les risques qui pesaient déjà sur ses épaules causant sa fuite s'aggravent en raison de l'introduction d'une telle demande. Outre le fait que les risques de persécutions s'aggravent après une demande d'asile, le simple fait d'en avoir introduit une demande d'asile crée également le risque d'être perçu comme un opposant politique pour cette raison et peut donc suffire à subir des persécutions. ' (COI Focus du 15 mai 2023, p. 29). Au regard de telles informations, le Conseil estime que la circonstance que les autorités burundaises considèrent les individus ayant déposé une demande de protection internationale en Belgique comme des opposants politiques, conjuguée au fait que plusieurs membres de la famille du requérant ont été persécutés dans le passé en raison de leur affiliation présumée au CNDD, est de nature à raviver les suspicions d'opposition politique précédemment attribuées à la famille du requérant et à induire dans le chef de celui-ci une crainte fondée de persécution. L'absence de mandat d'arrêt à l'encontre du requérant et de ses frères ne constitue pas une indication suffisante pour infléchir la conviction précitée du Conseil, étant donné les informations contenues dans le COI Focus susmentionné concernant le traitement réservé aux personnes perçues comme hostiles au CNDD par le pouvoir burundais après l'introduction d'une demande de protection internationale en Belgique.

5.7 Le Conseil estime qu'en l'espèce, la question qu'il reste à trancher est d'examiner s'il existe des éléments permettant de penser que la requérante échappe au climat de suspicion prévalant actuellement au Burundi à l'égard des personnes ayant sollicité une protection internationale en Belgique.

Sur ce point, le Conseil considère, à l'inverse de la partie défenderesse – qui met en avant que le requérant a obtenu un passeport en 2018, qu'il a pu voyager sous sa propre identité en 2020 et qu'il n'a pas de mandat d'arrêt à son encontre –, qu'il n'existe, au regard du profil familial particulier du requérant et des éléments de faits tenus pour Établis dans le présent arrêt, aucune raison de penser que le requérant pourrait échapper au climat de suspicion évoqué plus haut et au risque qui en découle.

5.8 Partant, le Conseil estime que le requérant établit à suffisance qu'il a des craintes fondées de persécution au sens de l'article 1er, section A, § 2, de la Convention de Genève. Cette crainte se rattache en l'espèce au critère des opinions politiques imputées par les autorités burundaises, au sens de l'article 48/3, § 5, de la loi du 15 décembre 1980

Dat het dan ook ontegenzeggelijk zo is dat het risico op refoulement verzoeker riskeert bloot te stellen aan een behandeling strijdig met artikel 2 en 3 EVRM.

Dat verzoeker volgens de Belgische asielinstanties beschermd dient te worden omdat hij in België verbleven heeft en er asiel aangevraagd heeft.

Dat de Zwitserse autoriteiten daar duidelijk geen rekening mee houden.

Dat verzoeker meent dat indien hij een tweede keer overgedragen zal worden aan Zwitserland, zijn risico op refolement des te groter wordt.

Krachtens artikel 3 EVRM, niemand mag worden onderworpen aan folteringen of aan onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen. De beslissing die de verwijdering van een vreemdeling betreft kan leiden tot een situatie vallend onder de toepassing van dit artikel, als er ernstige redenen bestaan om te vrezen dat na zijn verwijdering, de vreemdeling slachtoffer zou kunnen zijn worden van folteringen of aan onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen (EHRM, M.S.S./ België en Griekenland van 21 januari 2011 (n°30696/09), §343).

Volgens artikel 4 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie: « Niemand mag worden onderworpen aan folteringen of aan onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen ».

Overwegende dat daarnaast verzoeker eveneens meent dat er een risico is op schending van artikel 3 EVRM omwille van de omstandigheden waarin hij in Zwitserland riskeert terecht te komen, met name omdat de asielprocedure en de opvangvoorzieningen voor verzoeker in die lidstaat systeemfouten bevatten die resulteren in onmenselijke of vernederende behandelingen in de zin van artikel 4 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie.

Dat in dit verband bij het uitgaan van het vertrouwensbeginsel er moet vastgesteld worden dat de verwerende partij deze risico's niet correct beoordeeld rekening houdend met alle elementen van het dossier.

In de bestreden beslissing, beslist de tegenpartij dat Zwitserland verantwoordelijk is voor de behandeling van de asielaanvraag van de verzoekende partij. Ze beweert dat er geen aanleiding zou bestaan om van de verordening 604/2013 af te wijken.

Volgens de rechtspraak van Uw Raad, moet de tegenpartij een grondig, volledig en geactualiseerd onderzoek van de situatie in Zwitserland uitvoeren (RVV, 30 januari 2015, n°137.196 - Newletters EDEM-januari 2015; RVV, 16 juni 2015, n°147 792).

Overwegende dat in dat verband de verwerende partij duidelijk geen onderzoek deed naar de toegang tot de asielprocedure voor verzoeker in Zwitserland en naar de werkelijke opvangmogelijkheden.

Dat immers de verwerende partij totaal uit het oog schijnt te verliezen dat het VIB van verzoeker in Zwitserland als een volgend verzoek zal beschouwd worden.

Dat uit het laatste AIDA-rapport betreffende de situatie in Zwitserland blijkt dat :

https://asylumineurope.org/wp-content/uploads/2022/04/AIDA-CH_2021update.pdf (update 2023)

The Asylum Act provides a specific procedure for subsequent applications. The procedure is described in Articles 111c AsyIA and 111d AsyIA (regarding the costs) and in Article 7c AO1 (procedural aspects).

Every application submitted within 5 years since the asylum decision or removal order became legally binding is considered subsequent application. As such it must be submitted in writing and include a statement of the grounds.

The responsible authority is the SEM, as in cases of first applications in the regular procedure. The procedure remains the same even with more than one subsequent application during the 5-year period after the asylum decision or removal order has become legally binding, except for unmotivated or repeated subsequent applications with the same motivation, discussed below. The subsequent application should not be confused with a request for re-examination. An application is to be treated as a subsequent asylum application if there are significant reasons which have an impact considering the examination of refugee status. On the other hand, if the new application is not based on grounds regarding refugee status, but only regarding obstacles to return (for example medical reasons), it is treated as a request for re-examination. The distinction is difficult in practice, even for persons specialised in the field of asylum.

There is no obligation for the SEM to provide a personal interview. Nevertheless, it has the duty to examine all arguments carefully and individually.³⁶⁷

Unlike in the regular procedure, during the examination time of the application, the asylum seeker is not granted a place to stay in federal asylum centres. Subsequent applicants will be most of the time accommodated in cantonal emergency shelters (see section on 71 Access and forms of reception conditions).

The application does also not have suspensive effect, but the SEM would grant this effect if it starts examining the application in detail. In practice, the deportation will be suspended pending the first opinion of the SEM on the subsequent application.

Unmotivated or repeated subsequent applications with the same motivation will be dismissed without a formal decision. The Federal Administrative Court has clarified that, normally, there is no legal remedy to appeal this dismissal decision.³⁶⁸ However, if the SEM has applied this provision incorrectly, there is the right to an effective remedy for denial of justice.³⁶⁹

The legal advisory offices in the cantons can be asked for help in the procedure of a subsequent application. Their legal assistance will depend on their capacities and their estimation of the prospects of success. A list of such offices is available on the website of the Swiss Refugee Council

Overwegende dat dan ook van verzoeker verwacht wordt dat hij zijn volgend verzoek schriftelijk zal doen, waarbij dit een “prima facie” beoordeling zal ondergaan, waartegen de facto géén beroep openstaat... Het blijkt bovendien enkel en alleen een praktijk de uitdrijving schorst ingeval er een bevel het land te verlaten genomen werd.

Dat het risico op refoulement dan ook vaststaand is.

Dat het feit dat dit refoulement een schending van artikel 3 EVRM met zich mee zal brengen eveneens vaststaand is.

Dat bovendien tijdens de asielpprocedure verzoeker verstoken zal blijven van normale opvang.

Dat eveneens geen rekening werd gehouden met de fragiele gezondheidstoestand van verzoeker.

Dat hij ofwel aangehouden zal blijven, wat het hem bijzonder moeilijk zal maken zijn rechten te verdedigen, hetzij in de noodopvang terecht zal komen.

https://asylumineurope.org/wp-content/uploads/2022/04/AIDA-CH_2021update.pdf (update 2023)

Subsequent applications: application for re-examination, revision or subsequent applications Swiss law provides for the restriction of reception conditions during the procedure for subsequent applications or applications for revision or re-examination. Therefore, persons in such procedures are excluded from receiving social assistance (as they are subject to a legally binding removal decision for which a departure deadline has been fixed) and receive only emergency aid for the duration of a procedure.⁴⁴⁴ This restriction of reception conditions also applies when the removal procedure is suspended by the competent authority. Regarding accommodation, subsequent asylum applicants do not return to a federal centre but stay mostly assigned to the same canton and level of accommodation conditions depends on the cantonal practice.⁴⁴⁵ In case five years have passed since the entry into force of the last asylum decision,⁴⁴⁶ the application will be considered a new demand and the asylum seeker will normally be accommodated in a federal asylum centre

Dat het een feit is dat deze noodhulp minimaal is :

Emergency aid

Persons subject to a legally binding removal decision for which a departure deadline has been fixed are excluded from receiving social assistance.⁴⁵³ In fact, this concerns all persons whose asylum application has been rejected (and the appeals deadline expired) as all negative decisions from the SEM include a departure deadline. This exclusion from social assistance also extends to persons in a subsequent procedure (application for re-examination, revision or subsequent application).⁴⁵⁴ These persons receive emergency aid on request in case they find themselves in a situation of distress according to Article 12 of the Federal Constitution.⁴⁵⁵

Emergency aid consists of minimal cantonal benefits for persons in need and unable to provide for themselves. The Federal Supreme Court has set some basic guidance regarding what emergency aid must entail in order to respect human dignity.⁴⁵⁶ But the concrete fixing and granting of the emergency aid is regulated by cantonal law, which results in large differences in treatment between asylum seekers.

In some cantons this task is delegated to municipalities or relief organisations.⁴⁵⁷ The Confederation compensates cantons for the costs of the emergency aid

Dat afhankelijk van het kanton waar verzoeker mogelijks terecht komt er dan ook wel degelijk een risico is op een behandeling strijdig met de menselijke waardigheid.

Dat dit bevestigd wordt door het AIDA-rapport update 2023 :

Like social benefits, emergency aid is provided in the form of non-cash benefits wherever possible. Persons under emergency aid are housed in specific shelters (often underground bunkers or containers, with access sometimes restricted to night time), where living conditions are reduced to a minimum and are known to be quite rough.⁴⁵⁹ Under emergency aid, people may have to live with around 8 CHF (around 7 Euros) a day, which must cover the expenses for food, transportation, household items and any other needs. This amount is extremely low in comparison with the high living costs in Switzerland. Further restriction is that the entire amount is granted in the form of non-cash benefits or vouchers (which can only be used in one particular supermarket chain), as it is encouraged by the national legislation.

This restriction of reception conditions raises serious problems for asylum seekers whose (subsequent) procedure is still running. Long-term stay under emergency aid is known to be disastrous for the integration and health of asylum seekers, despite the chance of being granted a legal status at the end of the procedure.

Overwegende dat de analyse die gemaakt wordt door de verwerende partij totaal onterecht is.

Overwegende dat bovendien veel openbare rapporten wijzen op andere systematische tekortkomingen in het ontvangststelsel van asielzoekers in Zwitserland.

Dat uit deze rapporten blijkt dat deze situatie al lang aansleept.

In een beslissing van 7 december 2018 heeft The Committee against torture beoordeeld dat: « 7.4 In this context, the Committee takes note of the course of the complainant's asylum application procedure before the Swiss authorities. It notes the inconsistencies and contradictions in the complainant's statements and submissions, to which the State party has drawn attention. However, the Committee observes that the complainant was not provided with legal counsel during the proceedings before the State Secretariat for Migration, that he was heard in a language other than his mother tongue despite his express request in this respect and that the Swiss authorities based their reasoning on questioning of the genuineness of the documents produced by the complainant without having taken any measures to verify their genuineness. In this regard, the Committee recalls that the right to an effective remedy contained in article 3 requires, in this context, an opportunity for effective, independent and impartial review of the decision to expel or return, once that decision is made, when there is a plausible allegation that article 3 issues arise. In the present case, the State party did not give the complainant the opportunity to demonstrate the risks he would face in the event of forced return to Eritrea. The Federal Administrative Court only carried out an early and summary assessment of the complainant's arguments while questioning the genuineness of the documents provided but without taking any measures to verify it. Furthermore, the requirement to pay legal fees when the complainant was facing financial hardship denied him the opportunity to apply to have his appeal examined by the judges of the Federal Administrative Court. In the present case, therefore, on the strength of the information before it, the Committee concludes that the absence of an effective, independent and impartial review of the decision of the Secretariat to expel the complainant constitutes a failure to meet the procedural obligation to provide for effective, independent and impartial review required by article 3 of the Convention»

(Committee against Torture, Decision adopted by the Committee under article 22 of the Convention, concerning communication No. 811/2017, CAT/C/65/D/811/2017, beschikbaar op : <https://undocs.org/en/CAT/C/65/D/811/2017>).

Recente informatie bevestigt dat dergelijke problemen nog steeds bestaan. Inderdaad volgens de AIDA verslagen, hebben asielzoekers in de praktijk weinig toegang tot rechtsbijstand in eerste instantie en in beroep tegen een negatieve beslissing:

Dat verzoekende partij daarbij met name wenst te verwijzen naar het meest recente AIDA-verslag – update juni 2023 :

AIDA-CH_2022-Update.pdf (asylumineurope.org)

► *“Most of the legal advisors have a university degree in law, but are not attorneys. Even if de facto they provide generally free legal assistance in as much as no advance payment is required, there is no legal right to state funded legal assistance from these independent legal advisory offices and the latter cannot, in practice, offer professional legal assistance covering all the needs because their resources are limited. Furthermore, access to legal assistance can be difficult for persons in detention, as their means to contact and find a legal representative within the short time limits for appeal (especially in case of inadmissibility decisions) are limited. It seems not to be the amount of financial compensation itself that constitutes an obstacle for independent legal advisory offices or private lawyers to engage in the provision of legal assistance to asylum seekers. But it is rather the difficulty to get financial compensation at all that constitutes an obstacle—in combination with the limited resources for the independent legal advisory offices respectively*

in combination with the advance payment that private lawyers usually require (that many applicants cannot afford)” (AIDA verslag– Update 2019, p.26).

“The Coalition of Independent Jurists for the right of asylum, gathering several lawyers and NGOs working on asylum cases, has published an independent evaluation of the first year of implementation of the asylum reform. The report partly focuses on the work of the mandated legal protection, pointing to a series of problematic issues. On one hand, the Coalition raises the question of the independence of such mandated organisations, noting that they are very cautious when it comes to taking position in the public space. The geographical proximity with the SEM in the federal centers is also reflected in the perceptions of asylum seekers, who do not always take the independence of their legal representative for granted. The report also points at insufficient coordination among the various mandated organisations that have missed, according to the Coalition, an opportunity to jointly influence the development of case law in the interests of asylum seekers” (AIDA verslag– Update 2021, April 2022, p.34, beschikbaar op : https://asylumineurope.org/wp-content/uploads/2022/04/AIDA-CH_2021update.pdf)

Echter, volgens l’OSAR: « La protection juridique gratuite par les acteurs décrits s’arrête en règle générale lorsque la personne ne réside plus dans un CFA. Les personnes en procédure étendue peuvent se tourner vers un bureau de consultation juridique. Cette protection ne couvre pas l’entier des démarches comme la production de preuves, l’établissement des faits et rapports médicaux ou le recours. Les procédures connexes telles que les demandes de regroupements familiaux, les liens avec le réseau médical et social pour les personnes vulnérables, etc. ne sont pas non plus prévues. Pour les personnes déboutées, qui n’ont pas quitté la Suisse et qui sont à l’aide d’urgence, aucune protection juridique n’est financée » (OSAR, « Conseil et représentation juridique », beschikbaar op : <https://www.osar.ch/droit-dasile/proceduredasile/conseil-et-representation-juridique.html>).

Er is dus geen enkele garantie dat de verzoekende partij naar behoren zal worden verzorgd, dat hij rechtsbijstand, materiële bijstand en passende gezondheidszorg zal krijgen. Bijgevolg heeft de verwerende partij geen zo streng mogelijk onderzoek verricht naar het risico van schending van artikel 3 EVRM en heeft hij zijn beslissing niet voldoende gemotiveerd overeenkomstig artikel 62 van de Vreemdelingenwet.

Dat het dan ook onterecht is dat de verwerende partij gemeend heeft dat Zwitserland als bevoegde staat diende aangemerkt te worden.

Dat verwerende partij geen rekening houdt met het risico op refoulement en het risico tot werkelijke toegang tot de asielprocedure.

Dat de Raad zal vastgesteld hebben dat verzoekster een hele procedure doorliep in Zwitserland.

Dat het in dat verband onbegrijpelijk is dat verzoekende partij die vele landgenoten heeft in België die bescherming genieten, zelf alle bescherming geweigerd wordt.

Dat er dan ook aanleiding is tot annulatie van de bestreden beslissing.

Dat er dan ook wel degelijk aanleiding is de bestreden beslissing te annuleren en in afwachting van annulatie te schorsen. “

3.2.2. Beoordeling

3.2.2.1. Artikel 39/69, § 1, tweede lid, 4°, van de Vreemdelingenwet legt op dat het verzoekschrift op straffe van nietigheid een “*uitleenzetting van feiten en middelen*” moet bevatten die ter ondersteuning van het beroep worden ingeroepen. Onder “*middel*” in de zin van deze bepaling moet worden begrepen: “*de voldoende duidelijke omschrijving van de overtreden rechtsregel en van de wijze waarop die rechtsregel door de bestreden rechtshandeling wordt geschonden*” (cf. RvS 17 december 2004, nr. 138.590; RvS 4 mei 2004, nr. 130.972; RvS 1 oktober 2006, nr. 135.618).

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) stelt vast dat de verzoeker nalaat om te verduidelijken hoe de artikelen 6 en 13 van het EVRM, de artikelen 3, lid 2, 5, lid 6, 18 (1) d en 22 van de Dublin III-Verordening, en artikel 51/2 van de Vreemdelingenwet door de bestreden beslissing zouden zijn geschonden. Voorts vergist de verzoeker zich in rechte waar hij in de aanhef van het enig middel voorhoudt dat “*het beginsel van non-refoulement*” een algemeen beginsel van behoorlijk bestuur zou betreffen en licht hij voor het overige ook niet concreet toe welke rechtsregel hij precies geschonden acht waar hij gewag maakt van de schending van “*het beginsel van non-refoulement*”.

Het enig middel is, in de hierboven aangegeven mate, niet-ontvankelijk en dus niet ernstig.

3.2.2.2. De uitdrukkelijke of formele motiveringsplicht zoals voorgeschreven door de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 en artikel 62, § 2, van de Vreemdelingenwet, verplicht de administratieve overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de bestreden beslissing ten gronde liggen en dit op afdoende wijze. Het afdoend karakter van de motivering betekent dat de motivering pertinent moet zijn, dit wil zeggen dat ze duidelijk met de beslissing te maken moet hebben, en dat ze draagkrachtig moet zijn, met name dat de aangehaalde redenen moeten volstaan om de beslissing te dragen.

De belangrijkste bestaansreden van deze uitdrukkelijke motiveringsplicht bestaat erin dat de betrokkene in de beslissing zelf de motieven moet kunnen aantreffen op grond waarvan ze werd genomen, derwijze dat blijkt, of minstens kan worden nagegaan of de overheid is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan binnen de perken van de redelijkheid tot haar beslissing is gekomen, opdat de betrokkene met kennis van zaken zou kunnen uitmaken of het aangewezen is om tegen de genomen beslissing een rechtsmiddel aan te wenden.

Verzoeker betoogt dat de motieven van de bestreden beslissing slechts een stijlformule betreffen waar de gemachtigde aangeeft dat er geen gebruik wordt gemaakt van de zogenaamde 'sovereiniteitsclausule' vervat in artikel 17, lid 1, van de Dublin III-Verordening. Verzoeker stelt dat uit de bestreden beslissing niet blijkt waarom de gemachtigde heeft besloten om hiervan geen gebruik te maken om zich alsnog bevoegd te verklaren en dat het in dat opzicht niet pertinent is om vast te stellen dat er geen redenen zijn om een mogelijke schending van het vertrouwensbeginsel of van het EVRM aan te nemen.

Artikel 17, lid 1, van de Dublin III-Verordening en artikel 51/5, § 2, van de Vreemdelingenwet voorzien inderdaad dat de Belgische overheden kunnen besluiten een bij hen ingediend verzoek om internationale bescherming toch zelf te behandelen, ook al is België daartoe op grond van de in deze Dublin III-Verordening neergelegde criteria niet verplicht.

Het Hof van Justitie oordeelde in de zaak C-745/21 van 16 februari 2016 dat: *“uit de bewoordingen van artikel 17, lid 1, van de Dublin III-verordening duidelijk blijkt dat deze bepaling ertoe strekt de prerogatieven van de lidstaten te waarborgen bij de uitoefening van het recht om internationale bescherming te verlenen, door elke lidstaat de mogelijkheid te bieden om zelfstandig – uit politieke, humanitaire of praktische overwegingen – te besluiten een verzoek om internationale bescherming te behandelen, ook al is hij volgens de criteria van die verordening niet de verantwoordelijke lidstaat, waarbij het besluit om over te gaan tot een dergelijke behandeling aan hun discretionaire bevoegdheid wordt overgelaten en de in deze bepaling geboden mogelijkheid overigens niet aan bijzondere voorwaarden is onderworpen. Gelet op de omvang van de aldus aan de lidstaten toegekende beoordelingsbevoegdheid staat het derhalve aan de betrokken lidstaat om uit te maken in welke omstandigheden hij gebruik wenst te maken van de in artikel 17, lid 1, van de Dublin III-verordening geboden mogelijkheid, en om te besluiten zelf over te gaan tot de behandeling van een verzoek om internationale bescherming waarvoor hij niet verantwoordelijk is op grond van de criteria van die verordening (zie in die zin arrest van 23 januari 2019, M.A. e.a., C-661/17, EU:C:2019:53, punten 58-60 en 71).”* (pt. 50).

Verzoeker kan echter niet worden gevolgd in zijn kritiek dat geen afdoende motieven voorliggen waaruit blijkt waarom in zijn geval geen gebruik wordt gemaakt van de soevereiniteitsclausule. Hij gaat immers voorbij aan de volgende uitdrukkelijke motieven:

“Betrokkene verklaarde tijdens zijn Dublingehoor dat hij zijn verzoek tot internationale bescherming in België behandeld wenst te zien omdat er in België vrede en veiligheid is en het land de mensenrechten respecteert. Tevens meent hij dat België goed op de hoogte is van de specifieke problematieken waarmee Burundi te kampen heeft. Tegelijkertijd geeft betrokkene aan zich te verzetten tegen een overdracht aan Zwitserland omdat zijn verzoek tot internationale bescherming aldaar onontvankelijk werd verklaard. Hij vreest dat hij vanuit Zwitserland gerepatriëerd zou worden naar Burundi.

Zoals reeds opgemerkt impliceert de toepassing van Verordening 604/2013 dat een verzoeker niet zelf kan kiezen waar hij internationale bescherming vraagt en het verkiezen van de ene lidstaat boven de andere geen grond is voor de toepassing van de soevereiniteitsclausule van Verordening 604/2013.

De verklaringen van de betrokkene dat in Zwitserland niet voor je wordt gezorgd en dat de opvang niet adequaat zou zijn worden niet nader geduid en zijn derhalve onvoldoende om aan te nemen dat de Zwitserse procedure tot het bekomen van internationale bescherming en de opvangvoorzieningen aan het systeem gerelateerde tekortkomingen kennen. Bijgevolg dient niet van een overdracht te worden afgezien.

Zwitserland stemde in met ons verzoek voor de terugname van de betrokkene op grond van artikel 18(1)d van Verordening 604/2013, wat betekent dat het door de betrokkene in Zwitserland ingediende verzoek voor internationale bescherming werd afgesloten: “de lidstaat is verplicht (...) d) een onderdaan van een derde land of een staatloze wiens verzoek is afgewezen en die een verzoek heeft ingediend in een andere lidstaat of die zich zonder verblijfstitel ophoudt in een andere lidstaat, volgens de in de artikelen 23, 24, 25 en 29

bepaalde voorwaarden terug te nemen". We verwijzen ook naar artikel 18(2) van Verordening 604/2013 : "In de in lid 1, onder d), bedoelde gevallen, zorgt de verantwoordelijke lidstaat ervoor dat de betrokkene, indien het verzoek alleen in eerste aanleg is afgewezen, een beroep kan doen of heeft kunnen doen op een daadwerkelijk rechtsmiddel overeenkomstig artikel 39 van Richtlijn 2013/32/EU".

We wensen te benadrukken dat de nood aan internationale bescherming door de Zwitserse instanties werd onderzocht en niet gegrond werd bevonden.

We benadrukken dat het afwijzen van een verzoek om internationale bescherming, het vervolgens opdragen terug te keren naar het land van herkomst en het treffen van maatregelen met het oog op verwijdering onlosmakelijk deel uitmaken van een asiel- en immigratiebeleid.

Het niet toekennen van internationale bescherming aan de betrokkene door de Zwitserse instanties leidt niet tot de conclusie dat de procedure tot het bekomen van internationale bescherming in Zwitserland wordt gekenmerkt door systeemfouten zoals begrepen in artikel 3(2) van Verordening 604/2013.

Indien zou worden aangevoerd dat een overdracht van de betrokkene aan Zwitserland "indirect refoulement" impliceert wensen we te wijzen op het interstatelijk vertrouwensbeginsel, waarop Verordening 604/2013 steunt en waarbij de landen die partij zijn bij het "Dublin-acquis" in principe worden geacht de grondrechten van de verzoeker te eerbiedigen.

Op basis van de elementen van het dossier zijn er geen redenen om aan te nemen dat het door de betrokkene voorafgaand aan zijn beschermingsverzoek in België in Zwitserland ingediende verzoek niet op een objectieve en gedegen wijze aan de bovenvermelde standaarden werd getoetst.

We erkennen dat zowel het EHRM als het Hof van Justitie intussen stelden dat het interstatelijk vertrouwensbeginsel weerlegbaar is, maar enkel in een situatie dat de lidstaten niet onkundig kunnen zijn van het feit dat aan het systeem verbonden tekortkomingen inzake de procedure of de opvangvoorzieningen voor verzoekers in de verantwoordelijke lidstaat en die op feiten berusten aannemelijk maken dat de betrokken verzoeker om internationale bescherming een reëel risico loopt op een onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 4 van het Handvest of artikel 3 van het EVRM in geval van overdracht aan de betrokken lidstaat.

We zijn van oordeel dat het niet toekennen van internationale bescherming aan de betrokkene door de Zwitserse instanties op zich niet leidt tot de conclusie dat de procedure tot het bekomen van internationale bescherming in Zwitserland in zijn geheel wordt gekenmerkt door systeemfouten zoals begrepen in artikel 3(2) van Verordening 604/2013.

We wensen hieromtrent tevens te verwijzen naar de uitspraak van het EHRM van 02.12.2008 in de zaak K.R.S. tegen het Verenigd Koninkrijk (nr. 32733/08) waarin wordt gesteld dat in het geval van een risico op een met artikel 3 van het EVRM strijdige behandeling of op "refoulement" de betrokken verzoeker dit kan aanklagen bij de desbetreffende autoriteiten en zo nodig daarna bij het EHRM in het kader van regel 39 (voorlopige maatregelen) van de regels van het Hof. We weten dat het EHRM dit standpunt later en meer bepaald in geval van Griekenland wijzigde, maar we zijn van oordeel dat deze algemene regel in dit geval van een overdracht aan Zwitserland staande blijft. In deze optiek zijn we de mening toegedaan dat de betrokkene klachten betreffende de procedure tot het bekomen van internationale bescherming dient te richten tot de daartoe bevoegde Zwitserse instanties en zo nodig bij het EHRM wat betekent dat hier in beginsel geen taak is weggelegd voor de Belgische instanties.

Een bron over internationale bescherming in Zwitserland is het rapport van het mede door de "European Council on Refugees and Exiles" (ECRE) gecoördineerde project "Asylum Information Database" (Adriana Romer, Laura Rezzonico, Lucia Della Torre, and Esther Omlin, "Asylum Information Database –Country Report : Switzerland - 2022 update", laatste update op 05.06.2023, hierna AIDA-rapport, <https://www.asylumineurope.org/reports/country/switzerland>). Dit rapport stelt dat personen, die in het kader van Verordening 604/2013 aan Zwitserland worden overgedragen, niet worden geconfronteerd met belemmeringen inzake het verkrijgen van toegang tot de procedure tot het bekomen van internationale bescherming (pagina 55, "No obstacles for applicants transferred back to Switzerland under Dublin have been observed"). Overgedragen personen, die reeds internationale bescherming vroegen in Zwitserland, dienen zich aan te bieden bij de diensten van het kanton dat hun dossier beheert, los van de fase waarin het onderzoek van hun verzoek zich bevond bij hun vertrek uit Zwitserland (pagina 55, 'If the person has been transferred according to a 'take back' request, meaning that they have already applied for asylum in Switzerland in the past, they will have to report to the migration authorities of the canton to which they had been attributed (if such attribution had already taken place), regardless of the state of the procedure'). De politie verschaft deze personen een vervoersbewijs waarmee ze zich naar die plaats kunnen begeven (pagina 55, 'The police give the person a public transport ticket to facilitate the journey to the cantonal migration office or the federal asylum centre').

Indien de betrokkene in Zwitserland een nieuw beschermingsverzoek indient zal dat worden beschouwd als een navolgend verzoek ("subsequent application"). De Zwitserse wetgeving voorziet een specifieke procedure voor navolgende verzoeken (AIDA-rapport, pagina 76 e.v.). Er zijn derhalve geen redenen om aan te nemen dat de betrokkene na overdracht niet de mogelijkheid zal krijgen een nieuw beschermingsverzoek in te dienen en nieuwe elementen aan te brengen."

Vervolgens wordt in de bestreden beslissing gemotiveerd over het verkrijgen van opvang en toegang tot gezondheidszorg en er wordt geconcludeerd dat *“niet aannemelijk werd gemaakt dat een overdracht van de betrokkene aan Zwitserland een reëel risico impliceert op blootstelling aan omstandigheden, die een inbreuk zouden vormen op artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest. Gelet op het voorgaande wordt tevens besloten dat er geen grond is voor de behandeling van het verzoek voor internationale bescherming door de Belgische instanties met toepassing van artikel 17(1) van Verordening (EU) nr. 604/2013.”*

Hieruit blijkt dat de gemachtigde concreet heeft gemotiveerd waarom de verklaringen van verzoeker geen aanleiding geven tot de behandeling van het verzoek om internationale bescherming in België met toepassing van de in artikel 17, lid 1, van de Dublin III-Verordening vervatte soevereiniteitsclausule. Een dergelijke motivering is pertinent en draagkrachtig in het licht van artikel 17, lid 1, van de van de Dublin III-Verordening en artikel 51/5, § 2, van de Vreemdelingenwet. Dit geldt des te meer nu de formele motiveringsplicht in de regel slechts een positieve motiveringsplicht inhoudt (cf. I. OPDEBEEK en A. COOLSAET, *Administratieve Rechtsbibliotheek: formele motivering van bestuurshandelingen*, Brugge, die Keure, 2013, p. 162-163). Er moet in beginsel enkel worden weergegeven welke de juridische en feitelijke overwegingen zijn om een bepaalde beslissing te nemen en er moet niet, op negatieve wijze, worden gemotiveerd waarom deze of gene omstandigheden geen aanleiding geven tot een andere beslissing.

Verzoeker heeft blijkens de stukken van het administratief dossier voorafgaand aan het nemen van de bestreden beslissing verklaard dat hij in België een verzoek om internationale bescherming indiende omdat er in België vrede en veiligheid is en het land de mensenrechten respecteert, tevens meent hij dat België goed op de hoogte is van de specifieke problematieken waarmee Burundi te kampen heeft. In Zwitserland werd zijn verzoek geweigerd en hij vreest van daaruit gerepatriëerd te worden naar Burundi (zie Dublininterview d.d. 3 april 2024). Uit hetgeen dat voorafgaat blijkt dat deze verklaringen op uitdrukkelijk gemotiveerde wijze in rekening werden genomen bij het besluit om geen toepassing te maken van de soevereiniteitsclausule.

Tot slot blijkt tevens dat de gemachtigde op uitgebreid gemotiveerde wijze heeft aangegeven waarom de overdracht aan de Zwitserse autoriteiten geen schending van artikel 3 van het EVRM met zich mee brengt. Verzoeker brengt ter zake in zijn enig middel een inhoudelijke kritiek naar voor waaruit blijkt dat hij begrijpt op welke juridische en feitelijke gegevens dit besluit berust.

De verzoeker toont niet aan dat de bestreden beslissing niet afdoende is gemotiveerd. Een schending van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991, van artikel 62 van de Vreemdelingenwet, kan niet worden aangenomen.

De formele motiveringsplicht houdt niet in dat een bestuur steeds nader moet toelichten waarom het van oordeel is dat een beslissing niet disproportioneel is, gelet op het nagestreefte doel (RvS 21 november 2003, nr. 125.588). De door verzoeker in dit verband naar voor gebrachte schending van het proportionaliteitsbeginsel kan bijgevolg evenmin worden aangenomen.

3.2.2.3. Gelet op verzoekers inhoudelijke kritiek betreffende de bescherming geboden door de artikelen 2 en 3 van het EVRM en artikel 4 van het Handvest, voert verzoeker in wezen de schending van de materiële motiveringsplicht aan.

De materiële motiveringsplicht houdt in dat iedere administratieve rechtshandeling moet steunen op deugdelijke motieven, dit zijn motieven waarvan het feitelijk bestaan naar behoren bewezen is en die in rechte ter verantwoording van die handeling in aanmerking genomen kunnen worden (RvS 14 juli 2008, nr. 185.388; RvS 20 september 2011, nr. 215.206; RvS 5 december 2011, nr. 216.669).

Het zorgvuldigheidsbeginsel houdt in dat het bestuur zijn beslissing op zorgvuldige wijze moet voorbereiden. Dit impliceert dat de beslissing dient te steunen op werkelijk bestaande en concrete feiten die met de vereiste zorgvuldigheid werden vastgesteld. De zorgvuldigheidsplicht legt de overheid onder meer op om zorgvuldig te werk te gaan bij de voorbereiding van de beslissing en ervoor te zorgen dat de feitelijke en juridische aspecten van het dossier deugdelijk onderzocht worden, zodat zij met kennis van zaken kan beslissen (RvS 22 november 2012, nr. 221.475).

Zowel bij het beoordelen van de zorgvuldigheidsplicht als bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht, treedt de Raad niet op als rechter in hoger beroep die de ware toedracht van de feiten gaat vaststellen. Hij onderzoekt enkel of de overheid in redelijkheid is kunnen komen tot de door haar gedane feitenvaststelling en of er in het dossier geen gegevens voorhanden zijn die met die vaststelling onverenigbaar zijn. Verder toetst de Raad in het kader van zijn wettigheidsstoezicht of het bestuur is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of het de feitelijke vaststellingen correct heeft beoordeeld en of het op grond daarvan niet onredelijk tot zijn besluit is gekomen (cf. RvS 7 december 2001, nr. 101.624).

Uit het betoog ter ondersteuning van het enig middel blijkt dat verzoeker zich op een schending van de bovenvermelde algemene beginselen van behoorlijk bestuur beroept in het licht van het onderzoek dat vereist is door de artikelen 2 en 3 van het EVRM en artikel 4 van het Handvest, alsook in het licht van de aangevoerde schending van artikel 3, lid 2, van de Dublin III-Verordening.

Artikel 2 van het EVRM luidt als volgt:

"1. Het recht van een ieder op leven wordt beschermd door de wet. Niemand mag opzettelijk van het leven worden beroofd, behoudens door de tenuitvoerlegging van een gerechtelijk vonnis wegens een misdrijf waarvoor de wet in de doodstraf voorziet.
2. De beroving van het leven wordt niet geacht in strijd met dit artikel te zijn geschied ingeval zij het gevolg is van het gebruik van geweld, dat absoluut noodzakelijk is:
(a) ter verdediging van wie dan ook tegen onrechtmatig geweld;
(b) teneinde een rechtmatige arrestatie te bewerkstelligen of het ontsnappen van iemand die op rechtmatige wijze is gedetineerd, te voorkomen;
(c) teneinde in overeenstemming met de wet een oproer of opstand te onderdrukken."

De verzoeker toont niet aan hoe de bestreden beslissing hem zou blootstellen aan een opzettelijke beroving van zijn leven. Een schending van artikel 2 van het EVRM kan niet worden aangenomen.

Artikel 3 van het EVRM bepaalt het volgende: *"Niemand mag worden onderworpen aan foltering en aan onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen"*.

Deze bepaling bekrachtigt een van de fundamentele waarden van elke democratische samenleving en verbiedt in absolute termen foltering en onmenselijke of vernederende behandelingen, ongeacht de omstandigheden en de handelingen van het slachtoffer (vaste rechtspraak: zie bv. EHRM 21 januari 2011, *M.S.S./België en Griekenland*, § 218).

Het EHRM is van oordeel dat de verwijdering door een lidstaat een probleem ten aanzien van artikel 3 van het EVRM kan opleveren en dus een verdragsluitende Staat verantwoordelijk kan stellen, wanneer er ernstige en bewezen motieven bestaan om aan te nemen dat de verzoekende partij in het land van bestemming een reëel gevaar loopt om te worden onderworpen aan behandelingen die in strijd zijn met artikel 3 van het EVRM. In deze omstandigheden houdt artikel 3 van het EVRM de verplichting in de persoon in kwestie niet naar dat land te verwijderen (zie EHRM 4 december 2008, *Y./Rusland*, § 75 en de arresten waarnaar wordt verwezen; *adde* EHRM 26 april 2005, *Muslim/Turkije*, § 66). Om te beoordelen of er ernstige en bewezen motieven bestaan om aan te nemen dat de verzoekende partij een reëel gevaar loopt op een door artikel 3 van het EVRM verboden behandeling, houdt de Raad zich aan de door het EHRM gegeven aanwijzingen.

Het EHRM stelt in vaste rechtspraak dat het aan de verzoekende partij toekomt om een begin van bewijs te leveren van zwaarwegende gronden die aannemelijk maken dat zij bij verwijdering naar het land van bestemming zal worden blootgesteld aan een reëel risico op onmenselijke behandeling (zie EHRM 11 oktober 2011, nr. 46390/10, *Auad v. Bulgarije*, par. 99, punt (b) en RvS 20 mei 2005, nr. 144.754). Indien dit begin van bewijs wordt geleverd, dan verschuift de bewijslast en is het aan de verdragsluitende staat om in dat geval iedere twijfel over het bewijs weg te nemen. Om het risico op foltering of onmenselijke behandeling te bepalen, moet de verdragsluitende staat met name de voorzienbare gevolgen van het terugsturen van de vreemdeling naar het land van bestemming onderzoeken, daarbij rekening houdend met de algemene situatie in het land én de persoonlijke omstandigheden van de vreemdeling (EHRM 11 oktober 2011, nr. 46390/10, *Auad v. Bulgarije*, par. 99, punt (c)).

Ook tekortkomingen in de asielprocedure en opvangomstandigheden in een lidstaat kunnen oplopen tot een door artikel 4 van het Handvest verboden behandeling. Dit artikel stemt overeen met artikel 3 van het EVRM. Dit is echter enkel aan de orde wanneer die tekortkomingen een bijzonder hoge drempel van zwaarwegendheid bereiken, hetgeen afhangt van alle gegevens van de zaak (zie EHRM, 21 januari 2011, *M.S.S. tegen België en Griekenland*, § 254).

De aandacht die moet worden gegeven aan artikel 3 van het EVRM en artikel 4 van het Handvest voordat een lidstaat besluit een vreemdeling over te dragen naar een verantwoordelijk geachte lidstaat blijkt tevens uit artikel 3, lid 2, van de Dublin III-Verordening dat luidt als volgt:

"(...)

Indien het niet mogelijk is een verzoekster over te dragen aan de lidstaat die in de eerste plaats als verantwoordelijke lidstaat is aangewezen, omdat ernstig moet worden gevreesd dat de asielprocedure en de

opvangvoorzieningen voor verzoeksters in die lidstaat systeemfouten bevatten die resulteren in onmenselijke of vernederende behandelingen in de zin van artikel 4 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie, blijft de lidstaat die met het bepalen van de verantwoordelijke lidstaat is belast de criteria van hoofdstuk III onderzoeken teneinde vast te stellen of een andere lidstaat als verantwoordelijke lidstaat kan worden aangewezen.
(...)”

In het arrest “*Jawo*” van 19 maart 2019 (zaak C-163/17) heeft het Hof van Justitie gesteld dat de tekortkomingen een bijzonder hoge drempel van zwaarwegendheid moeten bereiken voordat er sprake is van een risico op schending van artikel 4 van het Handvest, waardoor er niet meer kan worden uitgegaan van het interstatelijk vertrouwensbeginsel. Deze bijzonder hoge drempel van zwaarwegendheid is bereikt wanneer de onverschilligheid van de autoriteiten van een lidstaat tot gevolg zou hebben dat een persoon die volledig afhankelijk is van overheidssteun, buiten zijn wil en eigen keuzes om, terechtkomt in een toestand van zeer verregaande materiële deprivatie die hem niet in staat stelt om te voorzien in zijn meest elementaire behoeften, zoals eten, een bad nemen en beschikken over woonruimte, en negatieve gevolgen zou hebben voor zijn fysieke of mentale gezondheid, of hem in een toestand van achterstelling zou brengen die onverenigbaar is met de menselijke waardigheid (HvJ 19 maart 2019, *Jawo t. Bondsrepubliek Duitsland*, nr. C-163/17, punt 91). Die drempel wordt dus niet bereikt in situaties die, ook al worden zij gekenmerkt door een grote onzekerheid of een sterke verslechtering van de levensomstandigheden van de betrokken persoon, geen zeer verregaande materiële deprivatie meebrengen waardoor deze persoon in een situatie terechtkomt die zo ernstig is dat zijn toestand kan worden gelijkgesteld met een onmenselijke of vernederende behandeling (HvJ 19 maart 2019, *Jawo t. Bondsrepubliek Duitsland*, nr. C-163/17, punten 91-92).

Ook volgens vaste rechtspraak van het EHRM inzake artikel 3 van het EVRM dienen de gevreesde slechte behandelingen en omstandigheden in het land van terugkeer een minimum niveau aan hardheid en ernst te vertonen om binnen het toepassingsgebied van artikel 3 van het EVRM te vallen (EHRM 26 oktober 2000, Grote Kamer, nr. 30210/96, *Kudla v. Polen*, par. 91-92; EHRM 21 januari 2011, Grote Kamer, nr. 30696/09, *M.S.S. v. België en Griekenland*, par. 219-220, EHRM, *Mohammed v. Oostenrijk*, nr. 2283/12, 6 juni 2013). Uit de relevante rechtspraak van de hogere rechtscollages blijkt dat het in de eerste plaats aan de verzoeker toekomt om *in concreto* aan te tonen dat de tekortkomingen in de EU-lidstaat, waar zijn verzoek om internationale bescherming zal worden behandeld, deze bijzonder hoge drempel van zwaarwegendheid bereiken.

Het Hof van Justitie heeft daarnaast bevestigd dat, zelfs indien niet ernstig hoeft te worden gevreesd voor systeemfouten in de lidstaat die verantwoordelijk is voor de behandeling van diens beschermingsverzoek, een verzoeker om internationale bescherming slechts kan worden overgedragen in het kader van de Dublin III-Verordening in omstandigheden waarin het is uitgesloten dat die overdracht een reëel en bewezen risico inhoudt dat de betrokkene wordt onderworpen aan onmenselijke of vernederende behandelingen in de zin van artikel 4 van het Handvest. Dit vereist een onderzoek naar individuele elementen die een overdracht in de weg staan. Zulk onderzoek doet geen afbreuk aan het wederzijds vertrouwensbeginsel en het vermoeden dat de grondrechten door elke lidstaat worden gerespecteerd (cf. HvJ 16 februari 2017, C-578/16 *PPU*).

De bestreden beslissing houdt in dat verzoeker zal worden overgedragen aan Zwitserland, nu hij in dit land op 21 december 2022 een verzoek om internationale bescherming had ingediend en gezien de Zwitserse autoriteiten zich akkoord hebben verklaard met de terugname op grond van artikel 18, lid 1, d), van de Dublin III-Verordening.

De Raad wijst er in eerste instantie op dat de gemachtigde, blijkens de motieven opgenomen in de bestreden beslissing, gevolg heeft gegeven aan de verplichtingen die op hem rusten in het kader van de grondrechten beschermd door artikel 3 van het EVRM en artikel 4 van het Handvest

Verzoeker stelt evenwel dat hij niet akkoord kan gaan met de analyse van de verwerende partij en brengt in dit verband een aantal zaken naar voor.

Zo stelt hij dat er geen rekening werd gehouden met het gegeven dat hij met vooroordelen te maken zal krijgen en dat de door hem aangebrachte elementen door de Zwitserse autoriteiten sneller van de hand zullen worden gewezen nu Zwitserland zijn eerdere asielaanvraag reeds heeft afgewezen.

Uit de stukken van het administratief dossier blijkt inderdaad dat de Zwitserse autoriteiten de asielaanvraag van verzoeker, ingediend op 21 december 2022, hebben afgewezen en dat hem een bevel om het grondgebied te verlaten werd afgegeven. De gemachtigde heeft hiermee wel degelijk rekening gehouden en heeft hierover het volgende gesteld:

“De verklaringen van de betrokkene dat in Zwitserland niet voor je wordt gezorgd en dat de opvang niet adequaat zou zijn worden niet nader geduid en zijn derhalve onvoldoende om aan te nemen dat de Zwitserse procedure tot het bekomen van internationale bescherming en de opvangvoorzieningen aan het systeem gerelateerde tekortkomingen kennen. Bijgevolg dient niet van een overdracht te worden afgezien.

Zwitserland stemde in met ons verzoek voor de terugname van de betrokkene op grond van artikel 18(1)d van Verordening 604/2013, wat betekent dat het door de betrokkene in Zwitserland ingediende verzoek voor internationale bescherming werd afgesloten: “de lidstaat is verplicht (...) d) een onderdaan van een derde land of een staatloze wiens verzoek is afgewezen en die een verzoek heeft ingediend in een andere lidstaat of die zich zonder verblijfstitel ophoudt in een andere lidstaat, volgens de in de artikelen 23, 24, 25 en 29 bepaalde voorwaarden terug te nemen”. We verwijzen ook naar artikel 18(2) van Verordening 604/2013 : “In de in lid 1, onder d), bedoelde gevallen, zorgt de verantwoordelijke lidstaat ervoor dat de betrokkene, indien het verzoek alleen in eerste aanleg is afgewezen, een beroep kan doen of heeft kunnen doen op een daadwerkelijk rechtsmiddel overeenkomstig artikel 39 van Richtlijn 2013/32/EU”.

We wensen te benadrukken dat de nood aan internationale bescherming door de Zwitserse instanties werd onderzocht en niet gegrond werd bevonden.

We benadrukken dat het afwijzen van een verzoek om internationale bescherming, het vervolgens opdragen terug te keren naar het land van herkomst en het treffen van maatregelen met het oog op verwijdering onlosmakelijk deel uitmaken van een asiel- en immigratiebeleid.

Het niet toekennen van internationale bescherming aan de betrokkene door de Zwitserse instanties leidt niet tot de conclusie dat de procedure tot het bekomen van internationale bescherming in Zwitserland wordt gekenmerkt door systeemfouten zoals begrepen in artikel 3(2) van Verordening 604/2013.

Indien zou worden aangevoerd dat een overdracht van de betrokkene aan Zwitserland “indirect refoulement” impliceert wensen we te wijzen op het interstatelijk vertrouwensbeginsel, waarop Verordening 604/2013 steunt en waarbij de landen die partij zijn bij het “Dublin-acquis” in principe worden geacht de grondrechten van de verzoeker te eerbiedigen.

Op basis van de elementen van het dossier zijn er geen redenen om aan te nemen dat het door de betrokkene voorafgaand aan zijn beschermingsverzoek in België in Zwitserland ingediende verzoek niet op een objectieve en gedegen wijze aan de bovenvermelde standaarden werd getoetst.

We erkennen dat zowel het EHRM als het Hof van Justitie intussen stelden dat het interstatelijk vertrouwensbeginsel weerlegbaar is, maar enkel in een situatie dat de lidstaten niet onkundig kunnen zijn van het feit dat aan het systeem verbonden tekortkomingen inzake de procedure of de opvangvoorzieningen voor verzoekers in de verantwoordelijke lidstaat en die op feiten berusten aannemelijk maken dat de betrokken verzoeker om internationale bescherming een reëel risico loopt op een onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 4 van het Handvest of artikel 3 van het EVRM in geval van overdracht aan de betrokken lidstaat.

We zijn van oordeel dat het niet toekennen van internationale bescherming aan de betrokkene door de Zwitserse instanties op zich niet leidt tot de conclusie dat de procedure tot het bekomen van internationale bescherming in Zwitserland in zijn geheel wordt gekenmerkt door systeemfouten zoals begrepen in artikel 3(2) van Verordening 604/2013.

We wensen hieromtrent tevens te verwijzen naar de uitspraak van het EHRM van 02.12.2008 in de zaak K.R.S. tegen het Verenigd Koninkrijk (nr. 32733/08) waarin wordt gesteld dat in het geval van een risico op een met artikel 3 van het EVRM strijdige behandeling of op “refoulement” de betrokken verzoeker dit kan aanklagen bij de desbetreffende autoriteiten en zo nodig daarna bij het EHRM in het kader van regel 39 (voorlopige maatregelen) van de regels van het Hof. We weten dat het EHRM dit standpunt later en meer bepaald in geval van Griekenland wijzigde, maar we zijn van oordeel dat deze algemene regel in dit geval van een overdracht aan Zwitserland staande blijft. In deze optiek zijn we de mening toegedaan dat de betrokkene klachten betreffende de procedure tot het bekomen van internationale bescherming dient te richten tot de daartoe bevoegde Zwitserse instanties en zo nodig bij het EHRM wat betekent dat hier in beginsel geen taak is weggelegd voor de Belgische instanties.”

Door louter te beweren dat de eerder genomen negatieve beslissing zal leiden tot vooroordelen en het sneller afwijzen van de elementen die verzoeker bij een volgend verzoek om internationale bescherming aanbrengt, wordt niet aangetoond dat de Zwitserse autoriteiten de minimumnormen inzake de asielprocedure en inzake de erkenning als vluchteling of als persoon die internationale bescherming behoeft, zoals die zijn vastgelegd in de Europese Richtlijnen 2011/95/EU en 2013/33/EU, niet zullen respecteren en dat zij, na overdracht, geen gedegen en objectief onderzoek zullen voeren van de door de verzoeker alsdan aangebrachte elementen. Het formuleren van eigen aannames, hypothesen, veronderstellingen en kritieken zonder enig begin van bewijs, volstaat niet om aannemelijk te maken dat de bestreden beslissing op een onzorgvuldige wijze tot stand is gekomen (RvS 15 januari 2021, nr. 249.498).

Verzoeker laat tevens gelden dat hij riskeert te zullen worden teruggestuurd naar Burundi gelet op de negatieve beslissing inzake zijn daar ingediende verzoek om internationale bescherming en het bevel om het grondgebied te verlaten dat hem er werd gegeven. Hij geeft aan dat het indienen van een asielaanvraag in

België meebrengt dat hij door de Burundese autoriteiten wordt gelijk gesteld met een opposant van het regime. Verzoeker citeert in dit verband uit een recent arrest van de Raad (RvV 30 januari 2024, nr. 300 821) waaruit volgens hem blijkt dat Burundezers met een profiel als het zijne in België als vluchteling worden erkend. Verzoeker besluit dat hij riskeert te worden teruggedreven naar Burundi waar zijn leven en fysieke integriteit in het gedrang dreigen te komen, zeker nu verzoeker een tweede keer zal worden overgedragen aan Zwitserland.

Verzoeker geeft aldus te kennen dat hij vreest voor een indirect refoulement naar zijn land van herkomst. De gemachtigde heeft deze vrees wel degelijk onderzocht en heeft hierover het volgende gesteld:

“Zwitserland stemde in met ons verzoek voor de terugname van de betrokkene op grond van artikel 18(1)d van Verordening 604/2013, wat betekent dat het door de betrokkene in Zwitserland ingediende verzoek voor internationale bescherming werd afgesloten: “de lidstaat is verplicht (...) d) een onderdaan van een derde land of een staatloze wiens verzoek is afgewezen en die een verzoek heeft ingediend in een andere lidstaat of die zich zonder verblijfstitel ophoudt in een andere lidstaat, volgens de in de artikelen 23, 24, 25 en 29 bepaalde voorwaarden terug te nemen”. We verwijzen ook naar artikel 18(2) van Verordening 604/2013 : “In de in lid 1, onder d), bedoelde gevallen, zorgt de verantwoordelijke lidstaat ervoor dat de betrokkene, indien het verzoek alleen in eerste aanleg is afgewezen, een beroep kan doen of heeft kunnen doen op een daadwerkelijk rechtsmiddel overeenkomstig artikel 39 van Richtlijn 2013/32/EU”.

We wensen te benadrukken dat de nood aan internationale bescherming door de Zwitserse instanties werd onderzocht en niet gegrond werd bevonden.

We benadrukken dat het afwijzen van een verzoek om internationale bescherming, het vervolgens opdragen terug te keren naar het land van herkomst en het treffen van maatregelen met het oog op verwijdering onlosmakelijk deel uitmaken van een asiel- en immigratiebeleid.

Het niet toekennen van internationale bescherming aan de betrokkene door de Zwitserse instanties leidt niet tot de conclusie dat de procedure tot het bekomen van internationale bescherming in Zwitserland wordt gekenmerkt door systeemfouten zoals begrepen in artikel 3(2) van Verordening 604/2013.

Indien zou worden aangevoerd dat een overdracht van de betrokkene aan Zwitserland “indirect refoulement” impliceert wensen we te wijzen op het interstatelijk vertrouwensbeginsel, waarop Verordening 604/2013 steunt en waarbij de landen die partij zijn bij het “Dublin-acquis” in principe worden geacht de grondrechten van de verzoeker te eerbiedigen.

Op basis van de elementen van het dossier zijn er geen redenen om aan te nemen dat het door de betrokkene voorafgaand aan zijn beschermingsverzoek in België in Zwitserland ingediende verzoek niet op een objectieve en gedegen wijze aan de bovenvermelde standaarden werd getoetst.

We erkennen dat zowel het EHRM als het Hof van Justitie intussen stelden dat het interstatelijk vertrouwensbeginsel weerlegbaar is, maar enkel in een situatie dat de lidstaten niet onkundig kunnen zijn van het feit dat aan het systeem verbonden tekortkomingen inzake de procedure of de opvangvoorzieningen voor verzoekers in de verantwoordelijke lidstaat en die op feiten berusten aannemelijk maken dat de betrokken verzoeker om internationale bescherming een reëel risico loopt op een onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 4 van het Handvest of artikel 3 van het EVRM in geval van overdracht aan de betrokken lidstaat.

We zijn van oordeel dat het niet toekennen van internationale bescherming aan de betrokkene door de Zwitserse instanties op zich niet leidt tot de conclusie dat de procedure tot het bekomen van internationale bescherming in Zwitserland in zijn geheel wordt gekenmerkt door systeemfouten zoals begrepen in artikel 3(2) van Verordening 604/2013.

We wensen hieromtrent tevens te verwijzen naar de uitspraak van het EHRM van 02.12.2008 in de zaak K.R.S. tegen het Verenigd Koninkrijk (nr. 32733/08) waarin wordt gesteld dat in het geval van een risico op een met artikel 3 van het EVRM strijdige behandeling of op “refoulement” de betrokken verzoeker dit kan aanklagen bij de desbetreffende autoriteiten en zo nodig daarna bij het EHRM in het kader van regel 39 (voorlopige maatregelen) van de regels van het Hof. We weten dat het EHRM dit standpunt later en meer bepaald in geval van Griekenland wijzigde, maar we zijn van oordeel dat deze algemene regel in dit geval van een overdracht aan Zwitserland staande blijft. In deze optiek zijn we de mening toegedaan dat de betrokkene klachten betreffende de procedure tot het bekomen van internationale bescherming dient te richten tot de daartoe bevoegde Zwitserse instanties en zo nodig bij het EHRM wat betekent dat hier in beginsel geen taak is weggelegd voor de Belgische instanties.

Een bron over internationale bescherming in Zwitserland is het rapport van het mede door de “European Council on Refugees and Exiles” (ECRE) gecoördineerde project “Asylum Information Database” (Adriana Romer, Laura Rezzonico, Lucia Della Torre, and Esther Omlin, “Asylum Information Database –Country Report : Switzerland - 2022 update”, laatste update op 05.06.2023, hierna AIDA-rapport, <https://www.asylumineurope.org/reports/country/switzerland>). Dit rapport stelt dat personen, die in het kader van Verordening 604/2013 aan Zwitserland worden overgedragen, niet worden geconfronteerd met belemmeringen inzake het verkrijgen van toegang tot de procedure tot het bekomen van internationale bescherming (pagina 55, “No obstacles for applicants transferred back to Switzerland under Dublin have

been observed”). Overgedragen personen, die reeds internationale bescherming vroegen in Zwitserland, dienen zich aan te bieden bij de diensten van het kanton dat hun dossier beheert, los van de fase waarin het onderzoek van hun verzoek zich bevond bij hun vertrek uit Zwitserland (pagina 55, ‘If the person has been transferred according to a ‘take back’ request, meaning that they have already applied for asylum in Switzerland in the past, they will have to report to the migration authorities of the canton to which they had been attributed (if such attribution had already taken place), regardless of the state of the procedure’). De politie verschaft deze personen een vervoersbewijs waarmee ze zich naar die plaats kunnen begeven (pagina 55, ‘The police give the person a public transport ticket to facilitate the journey to the cantonal migration office or the federal asylum centre’).

Indien de betrokkene in Zwitserland een nieuw beschermingsverzoek indient zal dat worden beschouwd als een navolgend verzoek (“subsequent application”). De Zwitserse wetgeving voorziet een specifieke procedure voor navolgende verzoeken (AIDA-rapport, pagina 76 e.v.). Er zijn derhalve geen redenen om aan te nemen dat de betrokkene na overdracht niet de mogelijkheid zal krijgen een nieuw beschermingsverzoek in te dienen en nieuwe elementen aan te brengen.”

De gemachtigde heeft aldus gesteld dat verzoeker na de overdracht een nieuw (volgend) verzoek om internationale bescherming zal kunnen indienen indien hij dat wenst; dat het interstatelijk vertrouwensbeginsel geldt waarbij de landen die partij zijn bij het “Dublin-acquis” in principe geacht worden de grondrechten van verzoeker te eerbiedigen; dat er geen redenen zijn om aan te nemen dat verzoekers verzoek niet op een objectieve en gedegen wijze aan deze standaarden wordt getoetst; dat het interstatelijk vertrouwensbeginsel weerlegbaar is, maar enkel in een situatie waarin de lidstaten niet onkundig kunnen zijn van tekortkomingen die een schending van artikel 4 van het Handvest of van artikel 3 van het EVRM zou meebrengen; dat het niet toekennen van internationale bescherming door de Zwitserse instanties op zich niet leidt tot de conclusie dat de procedure wordt gekenmerkt door systeemfouten; dat uit het gehanteerde AIDA-rapport blijkt dat verzoeker een nieuw verzoek om internationale bescherming kan indienen en hij hierbij nieuwe elementen kan aanbrengen.

Verzoeker toont, zoals hierna wordt besproken, niet aan dat deze beoordeling niet correct of kennelijk onredelijk zou zijn of dat ten onrechte zou zijn besloten dat het risico op een schending van het non-refoulementbeginsel niet is aangetoond. Bovendien dient te worden opgemerkt dat Burundese onderdanen volgens het AIDA-rapport dat door de gemachtigde werd geconsulteerd en werd toegevoegd aan het administratief dossier, in Zwitserland in 45% van de gevallen erkend worden als vluchteling en zij in de overige 55% van de gevallen een “temporary admission” krijgen (AIDA-rapport, p. 8). Dit wijst erop dat Zwitserland de verzoeken om internationale bescherming van Burundese onderdanen met de nodige ernst onderzoekt.

Waar verzoeker ter zitting stukken neerlegt die er volgens hem op wijzen dat de Zwitserse autoriteiten niet zorgvuldig verzoeken om internationale bescherming van verzoekers uit Burundi onderzoeken, wijst de Raad erop dat deze stukken uit Burundi en uit Zuid-Afrika verband houden met de inhoud van zijn verzoek om internationale bescherming en hij deze in Zwitserland kan voorleggen ter staving van zijn volgend verzoek. Verder komt het niet aan de Raad toe om te oordelen over een beslissing die de Zwitserse autoriteiten al genomen hebben in hoofde van verzoeker.

Verzoeker toont met zijn betoog niet concreet aan dat de Zwitserse autoriteiten zijn volgend verzoek om internationale bescherming niet aan een ernstig en gedegen onderzoek zullen onderwerpen of dat zij hem na de overdracht zullen terugsturen naar zijn land van herkomst zonder hem de mogelijkheid te bieden om een volgend verzoek om internationale bescherming in te dienen, zelfs nu hij een tweede keer aan Zwitserland wordt overgedragen. Verzoeker stelt dat uit het AIDA-rapport blijkt dat hij zijn volgend verzoek schriftelijk zal moeten doen, waarbij hij een “prima facie” beoordeling zal ondergaan waartegen *de facto* geen beroep open staat en dat asielzoekers in Zwitserland in de praktijk weinig toegang tot rechtsbijstand hebben in eerste instantie alsook in beroep tegen een negatieve beslissing. De verzoeker verwijst tevens naar informatie van OSAR, doch de weblink die de verzoeker vermeldt is onwerkzaam.

Wat de beweerde moeilijke toegang tot gratis rechtsbijstand betreft, blijkt uit het AIDA-rapport dat aan het administratief dossier is toegevoegd en waaruit ook verzoeker citeert, dat gratis juridische bijstand wel degelijk is voorzien in eerste aanleg en ook in de beroepsfase tegen een negatieve beslissing (AIDA-rapport, p. 38). Uit een onderzoek van 2021 is onder meer gebleken dat elke asielzoeker juridische bijstand krijgt vanaf het begin van de voorbereidende fase en gedurende de daaropvolgende asielprocedure tenzij de asielzoeker hier afstand van doet (AIDA-rapport p. 39).

Verzoekers kunnen in Zwitserland ook hulp krijgen van bepaalde organisaties, zoals vermeld in het AIDA-rapport (p. 38-39):

“Asylum seekers have the right to receive free counselling and legal representation at first instance, regardless of the applicable procedure (accelerated, extended, Dublin). This accompanying measure aims compensate the overall aim to speed-up the decision-making process. In order to ensure this legal protection, SEM contracted service providers from recognised charitable organisations to carry out these tasks in the federal asylum centres and at the airports of Geneva and theoretically in Zurich. They are paid based on the number of signed powers of attorney. These organisations were selected through a public call for tenders and all of them have solid experience in providing legal support and representation to applicants. They currently comprise 4 organisations which are present in the 6 federal asylum centres, and their mandate has been extended until 28 February 2023. The organisations are as follows:

(...) ”

Each asylum seeker is assigned a legal representative from the start of the preparatory phase and for the rest of the asylum procedure, unless the asylum seeker expressly declines this. The legal representative assigned should inform the asylum seeker as quickly as possible about the asylum seeker's chances in the asylum procedure. The so-called legal protection in the federal asylum centres, consisting in principle of an advice office and legal representation, mainly carries out the following tasks:

v Informing and advising asylum seekers;

v Informing asylum seekers about their chances of success in the asylum procedure;

v Ensuring the preparation of – and participating in – the interview;

v Representing the interests of unaccompanied minor asylum seekers as a person of trust in federal centres and at the airport;

v Drafting an opinion on the negative draft decision in the accelerated procedure;

v Communicating the end of the representation mandate to the asylum seeker when the representative is not willing to lodge an appeal because it would be doomed to failure (so-called ‘merits test’);¹⁸³

v Ensuring legal representation during the appeal procedure, in particular by preparing and writing an appeal;

v Informing the asylum seeker of the other possibilities for legal advice and representation for lodging an appeal.”

Uit hetzelfde AIDA-rapport blijkt dat ook bij volgende verzoeken om internationale bescherming beroep kan worden gedaan op de bijstand van deze organisaties (AIDA-rapport, p. 77 en voetnoot 423). Verzoeker toont niet aan dat hij voor zijn eventueel volgend verzoek om internationale bescherming geen beroep meer zou kunnen doen op ondersteuning door één van deze organisaties.

Waar verzoeker stelt dat hij zijn volgend verzoek om internationale bescherming schriftelijk zal moeten indienen, vindt dit inderdaad steun in het voorliggende AIDA-rapport (p. 76). Uit het door verzoeker weergegeven citaat blijkt echter ook dat de Zwitserse autoriteiten verplicht zijn om alle argumenten nauwkeurig en individueel te onderzoeken. Het enkele gegeven dat de aanvraag schriftelijk dient te worden ingediend, impliceert niet dat er geen gedegen en nauwkeurig onderzoek zal worden gevoerd naar alle aangevoerde (nieuwe) elementen. Bovendien blijkt uit de door de verzoeker geciteerde informatie niet dat een eerste volgend verzoek om internationale bescherming enkel “*prima facie*” wordt onderzocht. Dit kan wel het geval zijn voor een tweede, derde, vierde, enz. volgend verzoek of voor ongemotiveerde volgende verzoeken. Het is enkel voor deze gevallen dat er tegen de afwijzing in principe geen beroep open staat, doch ook hier wordt in de praktijk wel een effectief rechtsmiddel geboden (AIDA-rapport, p. 77).

In het AIDA-rapport wordt voorts inderdaad bevestigd dat de Zwitserse wetgeving niet voorziet dat volgende verzoeken om internationale bescherming een schorsende werking kennen ten aanzien van de daarvoor reeds getroffen terugkeerbesluiten. Dit maakt op zich echter nog geen structurele tekortkoming uit die blijkt geeft van ernstige schendingen van het non-refoulementsbeginnsel. Van belang is immers dat de State Secretariat for Migration (de SEM) de tenuitvoerlegging van terugkeerbesluiten wel degelijk opschort wanneer het volgende verzoek om internationale bescherming inhoudelijk wordt onderzocht (AIDA-rapport, p. 76).

Dat volgende verzoeken geen schorsende werking hebben, impliceert nog niet dat de verzoeker na zijn overdracht een reëel risico loopt om te worden aangehouden en uitgezet zonder dat hem de mogelijkheid wordt geboden om een volgend verzoek om internationale bescherming in te dienen en vooraleer dit volgend verzoek aan een gedegen onderzoek is onderworpen. De verzoeker kan in dit kader niet ernstig voorhouden dat het risico op refoulement vast staat.

Verzoeker tracht zijn betoog tevergeefs te staven aan de hand van citaten uit oudere versies van het AIDA rapport, een beslissing van het Europees Comité voor de Preventie van Foltering en Onmenselijke of Vernederende Behandeling of Bestrafing van 7 december 2018 en een ongedateerd OSAR rapport. De Raad stelt vast dat de informatie geciteerd in het verzoekschrift deels gedateerd is gezien ze van minder recente datum is dan het AIDA rapport waarnaar verwezen wordt in de bestreden beslissing. Er wordt immers melding gemaakt van de weblink van het AIDA rapport met update van 30 juni 2023. Door te citeren uit gedateerde rapporten en informatie worden de pertinente vaststellingen in de bestreden beslissing, die steun

vinden in het meest recente AIDA rapport, niet weerlegd. Voorts gaat verzoeker eraan voorbij dat uit het meest recente AIDA-rapport blijkt dat er geen aanwijzingen zijn dat personen, die in het kader van de Dublin III-verordening worden overgedragen, problemen ondervinden om toegang te krijgen tot de procedure voor het verkrijgen van internationale bescherming, aangezien het AIDA-rapport op p. 55 stelt: *“No obstacles for applicants transferred back to Switzerland under Dublin have been observed.”*

Verzoeker toont zodoende niet aan dat er in Zwitserland aan het systeem verbonden tekortkomingen bestaan inzake de procedure voor verzoekers om internationale bescherming. In die optiek is de thans geuite vrees ten aanzien van Burundi niet dienstig en dient verzoeker in Zwitserland het nodige te doen om er zijn rechten en het beginsel van non-refoulement te (laten) waarborgen. Verzoeker toont niet aan dat de Zwitserse autoriteiten in gebreke zouden blijven om zijn nieuwe elementen, zoals het in België ingediende verzoek om internationale bescherming, op ernstige wijze te onderzoeken.

Verzoeker maakt tevens melding van problemen inzake de opvang voor asielzoekers in Zwitserland. In tegenstelling tot wat hij betoogt, blijkt dat de gemachtigde dit aspect wel degelijk onderzocht heeft. Hieromtrent wordt het volgende gesteld in de bestreden akte:

“Een bron over internationale bescherming in Zwitserland is het rapport van het mede door de “European Council on Refugees and Exiles” (ECRE) gecoördineerde project “Asylum Information Database” (Adriana Romer, Laura Rezzonico, Lucia Della Torre, en Esther Omlin, “Asylum Information Database – Country Report : Switzerland - 2022 update”, laatste update op 05.06.2023, hierna AIDA-rapport, <https://asylumineurope.org/reports/country/switzerland>). Dit rapport stelt dat personen, die in het kader van Verordening (EU) nr. 604/2013 aan Zwitserland worden overgedragen, niet worden geconfronteerd met belemmeringen inzake het verkrijgen van toegang tot de procedure tot het bekomen van internationale bescherming (pagina 55, “No obstacles for applicants transferred back to Switzerland under Dublin have been observed”). Overgedragen personen, die reeds internationale bescherming vroegen in Zwitserland, dienen zich aan te bieden bij de diensten van het kanton dat hun dossier beheert, los van de fase waarin het onderzoek van hun verzoek zich bevond bij hun vertrek uit Zwitserland (pagina 55, ‘If the person has been transferred according to a ‘take back’ request, meaning that they have already applied for asylum in Switzerland in the past, they will have to report to the migration authorities of the canton to which they had been attributed (if such attribution had already taken place), regardless of the state of the procedure’). De politie verschaft deze personen een vervoersbewijs waarmee ze zich naar die plaats kunnen begeven (pagina 55, ‘The police give the person a public transport ticket to facilitate the journey to the cantonal migration office or the federal asylum centre’).

(...)

Personen die navolgend verzoek indienen hebben recht op opvang, maar beperkt tot materiële opvang (“reduced material conditions”). Het AIDA-rapport meldt dat in dergelijke omstandigheden de verzoekers niet worden verwezen naar een federaal centrum, maar blijven toegewezen aan de al eerder bevoegde kantonale overheid en de mate van opvang afhangt van de praktijk in het betreffende kanton (pagina 90, ‘Regarding accommodation, subsequent asylum applicants do not return to a federal centre, but stay mostly assigned to the same canton. The level of accommodation conditions depends on the cantonal practice’).

Het rapport meldt dat er geen gevallen zijn van verzoekers die uitgesloten blijven van opvang vanwege een tekort aan plaatsen en dat geen sprake is van overbevolking (pagina 102).”

Deze vaststellingen vinden steun in het AIDA-rapport en zij worden door verzoeker niet weerlegd door te poneren dat veel openbare rapporten wijzen op andere systematische tekortkomingen in het opvangsysteem voor asielzoekers in Zwitserland. Verzoekers heeft tijdens zijn Dublininterview van 3 april 2024 niet verklaard in Zwitserland problemen te hebben gekend inzake opvang. Daarnaast wordt in de bestreden beslissing het volgende overwogen in de bestreden beslissing: *“De verklaringen van de betrokkene dat in Zwitserland niet voor je wordt gezorgd en dat de opvang niet adequaat zou zijn worden niet nader geduid en zijn derhalve onvoldoende om aan te nemen dat de Zwitserse procedure tot het bekomen van internationale bescherming en de opvangvoorzieningen aan het systeem gerelateerde tekortkomingen kennen. Bijgevolg dient niet van een overdracht te worden afgezien”.*

Hoewel in het AIDA-rapport inderdaad wordt gesteld dat de *“reduced material conditions”* afhangen van kanton tot kanton en dat levensomstandigheden in specifieke opvangvoorzieningen zwaar kunnen zijn onder meer ook gelet op de lage financiële toelage die soms wordt toegekend, blijkt hieruit nog niet dat de opvangstructuren in Zwitserland in het algemeen dermate zwaarwegende structurele tekortkomingen vertonen dat verzoeker een ernstig en bewezen risico loopt om na de overdracht aan Zwitserland te worden onderworpen aan behandelingen die strijden met de door artikel 3 van het EVRM en artikel 4 van het Handvest gewaarborgde grondrechten.

Verzoeker bevestigt dat de concrete invulling van de materiële opvang afhangt van het kanton waarin men terecht komt, doch hij toont met de door hem vermelde citaten niet aan dat hij bij terugkeer naar Zwitserland

en in het kader van zijn volgend verzoek om internationale bescherming verstoken zal blijven van opvang of dat hij in een kanton zal terecht komen (dit is in de regel het kanton waar verzoeker reeds eerder aan werd toegewezen) waar de opvang en noodhulp dermate lacunair is dat deze oploopt tot een toestand van zeer verregaande materiële deprivatie die hem niet in staat stelt om te voorzien in zijn meest elementaire behoeften, zoals eten, een bad nemen en beschikken over woonruimte, en negatieve gevolgen zou hebben voor zijn fysieke of mentale gezondheid, of hem in een toestand van achterstelling zou brengen die onverenigbaar is met de menselijke waardigheid (HvJ 19 maart 2019, *Jawo t. Bondsrepubliek Duitsland*, nr. C-163/17, punt 91).

Volledigheidshalve wordt erop gewezen dat in de bestreden beslissing ook wordt ingegaan op de gezondheidstoestand van verzoeker:

“De toegang tot gezondheidszorg voor verzoekers om internationale bescherming is wettelijk gewaarborgd in Zwitserland en verzoekers kunnen beroep kunnen doen op de algemene ziekteverzekering (pagina 111). De auteurs maken melding van factoren die een vlotte en adequate toegang tot gezondheidszorg kunnen belemmeren maar dit leidt geenszins tot de conclusie dat de toegang tot gezondheidszorg voor verzoekers voor internationale bescherming dermate problematisch is dat een overdracht aan Zwitserland een risico op onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest tot gevolg dreigt te hebben.

Hoewel betrokkene aangeeft aan astma te lijden, verklaarde hij tijdens zijn Dublingehoor in goede gezondheid te verkeren. Hij brengt geen elementen aan die leiden tot het besluit dat in zijn geval sprake is van een ernstige mentale of lichamelijke aandoening en een daaruit volgend reëel en bewezen risico op een aanzienlijke en onomkeerbare achteruitgang van de gezondheidstoestand van de betrokkene in geval van een overdracht en in die mate dat de overdracht een onmenselijke en vernederende behandeling in de zin van artikel 4 van het EU-Handvest zou impliceren.

We zijn van oordeel dat niet aannemelijk werd gemaakt dat de medische voorzieningen in Zwitserland niet van een vergelijkbaar niveau als in België mogen worden geacht en dat de betrokkene in zijn hoedanigheid van verzoeker om internationale bescherming in Zwitserland niet de nodige zorgen zal kunnen verkrijgen.

We benadrukken dat Verordening 604/2013 voorzorgsmaatregelen voorziet. In geval van een medische problematiek of speciale noden wordt die informatie neergelegd in een gezondheidsverklaring en voor de overdracht gedeeld met de verantwoordelijke lidstaat op de wijze omschreven in artikel 32 van Verordening 604/2013. Deze uitwisseling van informatie is niet vrijblijvend is en is er uitdrukkelijk op gericht dat de ontvangende lidstaat de nodige maatregelen kan treffen. Dat Zwitserland geen gevolg zou geven aan conform artikel 32 uitgewisselde informatie wordt op geen enkele wijze aannemelijk gemaakt.

We merken in deze verder op dat de Zwitserse autoriteiten minstens 3 dagen vooraf in kennis zullen worden gesteld van de overdracht van de betrokkene.”

De Raad benadrukt dat de verzoeker in het middel niet concreet ingaat op de toegang tot gezondheidszorgen in Zwitserland. Verzoeker weerlegt de bovenstaande vaststellingen dus niet en deze vinden steun in het AIDA-rapport. Evenmin worden medische attesten bij het verzoekschrift gevoegd waarin verzoekers gezondheidstoestand nader wordt omschreven.

Er ligt dan ook geen begin van bewijs voor van een risico op onmenselijke of vernederende behandeling omwille van medische redenen. Bovendien heeft het EHRM bevestigd dat er in uitwijzingszaken voor medische aangelegenheden een bijzonder hoge drempel bestaat om een schending van artikel 3 van het EVRM aan te nemen. Ongeacht de ziekte (fysieke of psychische aandoeningen) dient het te gaan om een onomkeerbare verslechtering van de gezondheidstoestand, waarbij die verslechtering zou uitmonden in ondraaglijk lijden of een significante vermindering van de levensverwachting (EHRM 7 december 2021, *Savra t. Denemarken* (GK), nr. 57467/15). Verzoeker toont niet aan dat hij zich in een dergelijke situatie bevindt.

De verzoeker brengt noch in zijn uiteenzetting van het middel noch ter terechtzitting een begin van bewijs naar voor waaruit kan blijken dat hij bij de overdracht aan Zwitserland een reëel en bewezen risico loopt op een aanzienlijke en onomkeerbare achteruitgang van zijn gezondheidstoestand derwijze dat een overdracht in strijd zou zijn met de door het EVRM en het Handvest beschermde grondrechten.

Samenvattend stelt de Raad dan ook vast dat de verwerende partij, blijkens de motieven van de bestreden beslissing, de te verwachten gevolgen van de geplande overdracht op een gedegen wijze heeft onderzocht en dat er een uitgebreid onderzoek werd gevoerd naar een eventuele schending van artikel 3 van het EVRM en artikel 4 van het Handvest. De verwerende partij heeft hierbij rekening gehouden met de verklaringen van verzoeker die hij heeft afgelegd tijdens zijn Dublininterview en steunde zich bij de beoordeling verder op gezaghebbende en recente informatiebronnen.

Uit wat hierboven wordt besproken blijkt dat verzoeker niet aantoont dat de verwerende partij niet ernstig en zorgvuldig heeft onderzocht of hij, als verzoeker om internationale bescherming en Dublinterugkeerder, bij de overdracht naar Zwitserland zal worden blootgesteld aan een refoulement naar zijn land van herkomst of aan onmenselijke en vernederende behandelingen, hetzij omwille van haar persoonlijke omstandigheden, hetzij omwille van ernstige en/of structurele gebreken of tekortkomingen in de opvangomstandigheden of asielprocedure. Verzoeker heeft geen elementen aangebracht die erop wijzen dat de conclusie dat er geen grond is voor de behandeling van het verzoek om internationale bescherming door de Belgische instanties met toepassing van artikel 17(1) van Verordening 604/2013, kennelijk onredelijk, onzorgvuldig of in strijd met de toepasselijke bepalingen of de hogere rechtsnormen zou zijn.

Een schending van artikel 3 van het EVRM of van artikel 4 van het Handvest wordt derhalve niet aangetoond. De schending van de materiële motiveringsplicht of van het zorgvuldigheidsbeginsel in het licht van artikel 3 van het EVRM en/of artikel 4 van het Handvest kan evenmin worden aangenomen. De verzoeker toont ook geen schending aan van de artikelen 3, lid 2, en/of 17, van de Dublin III-Verordening aan, net zoals hij ook niet aantoont dat artikel 51/5, § 2, van de Vreemdelingenwet (in de mate verzoeker een materiële vergissing zou hebben begaan waar hij artikel 51/2 van de Vreemdelingenwet geschonden acht en hij in werkelijk doelt op een schending van artikel 51/5, § 2, van diezelfde wet) is geschonden.

Verzoeker toont evenmin een schending van het proportionaliteitsbeginsel aan. De Raad merkt hieromtrent op dat het proportionaliteitsbeginsel als concrete toepassing van het redelijkheidsbeginsel niet toelaat het oordeel van het bestuur over te doen, maar enkel om het onwettig te bevinden indien het tegen alle redelijkheid ingaat (RvS 17 december 2003, nr. 126.520). De keuze die een bestuur in de uitoefening van een discretionaire bevoegdheid maakt, schendt immers slechts het proportionaliteitsbeginsel wanneer men op zicht van de opgegeven motieven zich tevergeefs afvraagt hoe het bestuur tot het maken van die keuze is kunnen komen, wat *in casu*, gelet op hetgeen voorafgaat, niet het geval is.

3.2.3. Het enig middel is derhalve niet ernstig.

2.3. De vaststelling dat er geen ernstig middel werd aangevoerd volstaat om de vordering af te wijzen. Er is immers niet voldaan aan de tweede cumulatieve voorwaarde om over te gaan tot de schorsing, bij uiterst dringende noodzakelijkheid, van de tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing.

4. Kosten

Met toepassing van artikel 39/68-1, §5, derde en vierde lid van de vreemdelingenwet zal de beslissing over het rolrecht of over de vrijstelling ervan, in een mogelijke verdere fase van het geding worden getroffen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op drie mei tweeduizend vierentwintig door:

A. DE SMET, wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

S. VANDEVORST, toegevoegd griffier.

De griffier, De voorzitter,

S. VANDEVORST

A. DE SMET